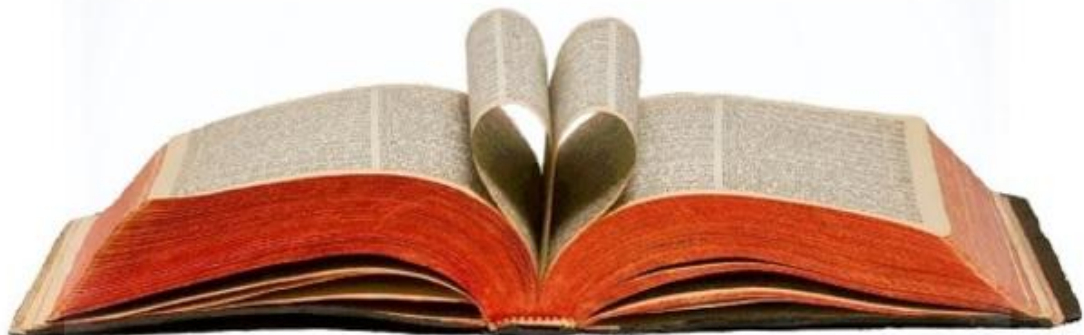

Разбиране

На Божията персоналност

"Така казва ГОСПОД: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си и силният да не се хвали със силата си, богатият да не се хвали с богатството си, а който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мен, че Аз съм ГОСПОД, който върши милост, правосъдие и правда на земята, понеже в това имам благоволение, заявява ГОСПОД." Еремия 9:23-24

Разбиране на Божиата персоналност

Линфорд Бийчи

1 Кор. 8:6 За нас има само един Бог — Отец,
от когото е всичко, и ние за Него; и един
Господ — Иисус Христос, чрез когото е
всичко, и ние чрез Него.

Съдържание

Необходимостта от познаване на Бога.....	5
Божията персоналност.....	6
Познаване на Бог	7
Основата на Църквата	9
Божествеността на Христос.....	10
Проблеми в поклонението.....	11
Роденият Божи Син.....	12
Действително Божият Син	14
Заключение.....	15
Единственият истински Бог	17
Знаейки на кого се покланяме	18
Сливане на езичеството и християнството.....	19
Разграничения между Отец и Син.....	20
Качества на Отец	23
Титли на Отец	25
Отец	27
Исус.....	27
Светият Дух.....	28
Тринитарни фрази.....	28
Заключение.....	28
Светият Божи Дух.....	30
Обещаният Утешител	33
Нещо по-добро	34

Христос във вас.....	38
Какво е Дух.....	38
Две Божествени Личности.....	40
Заключение.....	43
Смъртта на Божия Син.....	44
Емоционалната борба.....	44
В Гетсиманската градина.....	45
Знаел ли е Исус всичко, когато е бил тук?.....	46
Дали Исус е бил всемогъщ, когато бил тук?.....	47
Бил ли е Исус безсмъртен, когато бил тук?.....	48
Пълнотата на Христовата смърт.....	49
Наистина ли мъртвите са мъртви?.....	50
Ами Духът на човека?.....	51
Първата и Втората смърт.....	53
Смъртта на Божия Син.....	54
Христос наистина умрял.....	55
А какво да кажем за 1 Петър 3:18-20?.....	56
Великата жертва на Христос.....	57
Христовата способност да ни спаси.....	57
Заключение.....	58

Необходимостта от познаване на Бога

От създаването на този свят Бог се стреми да има общение с човечеството. Ежедневно общувал с Адам и Ева в райската градина. За съжаление, богатството на това общение било ограбено, когато Адам и Ева яли от забранения плод. Но Бог продължил да ги търси. Бог не е престанал да желае да общува с творенията, които са били създадени по Негов образ. Той много ни обича и иска да има непрекъснато общение с нас. Той е изпратил Своя единороден Син да умре за нашите грехове, за да можем да се помирим с Него и да възстановим близостта на общението, което Той имал с човечеството, преди да падне в грях.

За да възстанови общуването със Себе Си, Бог разкрил Своя характер и качества в Своето слово, Библията, за да може човечеството да Го познава и обича. Познаването за Бог е най-важното знание, което можем да имаме. Бог казва: "Така казва ГОСПОД: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си и силният да не се хвали със силата си, богатият да не се хвали с богатството си, а който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мен, че Аз съм ГОСПОД, който върша милост, правосъдие и правда на земята, понеже в това имам благоволение, заявява ГОСПОД" (Еремия 9:23-24).

Единственото нещо, с което имаме право да се хвалим е, че разбираме и познаваме Бога, и по-специално Неговия любящ характер. Със сигурност не можем да разберем и знаем всичко за Бог, но все пак трябва да разберем и да знаем какво Той е разкрил за Себе Си в Библията. Тези знания са най-важната информация, която може да бъде придобита.

Можете ли с основание да кажете, че разбирате и познавате Бог, ако смятате, че Той е пантеон от богове, както вярват индусите? Със сигурност не! В Индия има светилища на почти всеки ъгъл, посветени на индуски богове. Те се покланят на маймуни, крави, слонове, пауни, триглави и шесторъки статуи и т.н. Те са объркани относно това кой всъщност е Бог и това объркване им пречи да имат близко общение с Него.

За да разберете и познаете Бог, първо трябва да имате основно разбиране за това кой е Бог. Трябва да разберете нещо за Неговата идентичност и характеристики, преди да можете да предприемете следващата стъпка да го познаете в личен план и да изградите връзка с Него.

Притежаването на основни познания за Божията идентичност и характер не е достатъчно, ако не направите следващата стъпка и не установите връзка с Бога. Дори демоните имат основни познания за Бог, но те отказват да се подчинят на Божията власт. Яков пише на братята си евреи: "Ти вярваш, че Бог е един. Добре

правиш — и демоните вярват и треперят." (Яков 2:19) Да имаш основни познания за Бог е добре, но не можеш да спреш дотук. Познанието за Бог, независимо колко правилно е то, няма да ви направи по-добри от демоните, ако не Го поканите да живее в сърцето ви и да подчини живота ви да бъде оформен и преобразен според Неговия чист характер.

Божията персоналност

Личност ли е Бог? Той нещо ли е или комитет? Кой е Бог? Това са важни въпроси, на които трябва да се отговори и на тях трябва да отговори лесно всеки, който разбира и познава Бог. Това е основно знание за Бога. Изненадващо, много християни се объркват от тези въпроси, защото са научени, че Бог е някаква призрачна, тайнствена пара, която прониква в цялата природа.

На Даниил било дадено видение, което ни помага да разберем Бог. Той пише, "Гледах, докато се положиха престоли и Старият по дни седна. Облеклото Му беше бяло като сняг и косата на главата Му — като чиста вълна, престолът Му — огнени пламъци и колелата Му — горящ огън." (Данаил 7:9)

Един, наречен „Древният по дни“, който носи бяла дреха и има бели коси, заема мястото на трона. Малко след това „Човешкият син“ (стих 13) идва пред Него. Древният по дни трябва да е Бог, Отец. Според Библията нашият небесен Баща е истинска Личност.

На Йоан му било дадено видение за същото събитие и той разказва: "И видях в дясната ръка на Седящия на престола книга, написана отвътре и отзад, запечатана със седем печата." (Откровение 5:1). Малко след като Йоан видял това, Исус Христос се приближил до трона и взел книгата от ръката на Своя Отец. Отново откриваме, че Бог е истинска Личност, която седи на трон и има книга в дясната си ръка.

Бог трябва да бъде истинска Личност, тъй като Исус казва: „Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога“ (Матей 5:8). На друго място Исус отправил предупреждение: „Внимавайте да не презирате нито едно от тези малките; защото ви казвам, че на небето техните ангели винаги гледат лицето на Моя Отец, Който е на небесата“ (Матей 18:10).

Трябва да очакваме, че Бог е истинска Личност, защото сме създадени по Негов образ и подобие (Битие 1:26). Когато стигнем до небето, ще открием, че приличаме на Бог. Няма да намерим триглаво чудовище с шест ръце или каквото и да е друго странно нещо. Божията външна форма много прилича на нашата собствена. Това е библейското описание на Бога. Той наистина е Личност.

Писателят на Евреи заявява: "Бог, който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, в края на тези дни говори на нас чрез Сина, когото постави Наследник на всичко, чрез когото също направи световите, който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши (чрез Себе Си) очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините" (Евреи 1:1-3)

Тук научаваме, че Исус Христос е отпечатък на съществуването на Божията личност. Следователно Бог трябва да е личност, и Исус Христос също е истинска личност.

Павел потвърждава това, когато пише: "който, като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва да държи като плячка равенството с Бога, а ограби Себе Си, като взе образа на слуга и стана подобен на хората," (Филипяни 2:6-7). Гръцката дума, която е преведена като "образ" означава, "формата, чрез която дадена личност или предмет съвпада с външния вид на някой друг или нещо друго" (Гръцки лексикон на *Тейър*). Бог има външен вид и Неговият Син, Исус Христос, има същия външен вид.

Познаване на Бог

В заключителната си молитва към Своя Отец, след последната вечеря, Исус казва: "А това е вечен живот — да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Исус Христос, когото си изпратил." (Йоан 17:3) Исус разкрива, че вечният живот зависи от познаването както на единствения истински Бог, така и на Исус Христос, Неговия Син.

Какво означава да познаваш Отца и Сина? Познава ли Сатана Бог и Неговия Син по начина, по който Исус описва това? Със сигурност не! Ако ги познаваше по този начин, тогава и той би имал вечен живот, но ние знаем, че съществуването на Сатана ще приключи. Библията казва, че той ще бъде изгорен и превърнат в пепел (Езекиил 28:13-19). Познаването на Бог е нещо повече от знанието за Бог. Трябва да Го познаваме в личен план. Да познаваш Бог означава да обичаш Бога (1 Йоан 4:7, 8). И това започва с познаването на Неговата любов към нас (1 Йоан 4:19).

В най-известния стих на Библията Исус казва: „Бог толкова възлюби света, че даде своя Единороден Син, за да не погине никой, който вярва в Него, а да има вечен живот.“ (Йоан 3:16). Когато Исус казва, че Бог „толкова възлюби света“, Той показва колко много Бог те обича, Той те обича толкова много, че направи нещо за теб - Той демонстрира любовта Си към теб, като се отказва от най-ценното си притежание, единородния Си Син.

Ако Бог обичаше света толкова, че да даде една коза за него, вие и аз сериозно бихме поставили под съмнение Божията любов към нас, защото козата би била почти незначителна жертва, тъй като това е нещо, което Той е създал. Ако Бог беше обичал света толкова, че даде човек, какво бихме си помислили тогава? Това е малко по-добре от коза, но все пак е малък подарък, защото и хората са създадени. Ами ако Бог бе възлюбил света, така че да даде ангел? Това е по-добър подарък от човешкия, но все още далеч не успява да покаже колко много Бог ни обича. Виждате ли, нашето разбиране за Божията любов зависи от стойността на дара, който Той е дал за нас. Колкото по-ценен е подаръкът, който Той е дал, толкова повече можем да видим Неговата любов към нас.

Бог дал Своя единороден Син. Той има и други, които се наричат „синове“, но Неговият роден Син е само един. Можем да бъдем „синове на Бог“ чрез осиновяване (Римляни 8:14), ангелите са „синове на Бог“ по сътворение (Йов 1:6; 2:1), но Исус Христос е единственият роден Син на Бога. Това, което отличава Исус

Христос от всички останали във Вселената и по което познаваме Божията любов към нас, е фактът, че Той е роден. Това Го поставя във възможно най-тясната връзка с Бог.

Бог познава от опит, от първа ръка, най-ценното притежание, което човек може да притежава. Той знае, че нищо не е по-ценно за човек от детето, което той обича. Точно в това Бог изпитва любовта и лоялността на Авраам, когато поискал от него да принесе любимия си син Исаак в жертва (Битие 22:1-12). Готовността на Авраам да се подчини на Божията заповед доказва, че той обича Бога с цялото си сърце. Това доказва, че той би бил готов да се откаже от всяко притежание, което имал заради Бога.

Същото е вярно и за Бога. Когато се отказал от Своя единороден Син, това доказва, че Той е готов да се откаже от всяко притежание, да претърпи всякаква болка и да изтърпи всякакви трудности, за да спаси онези, които обича. Това е имал предвид Павел, когато казал: "Той, който не пощади Своя Собствен Син, а Го даде заради всички нас, как няма да ни подари заедно с Него и всичко?" (Римляни 8:32)

Йоан пише: „Кой е този, който побеждава света, освен онзи, който вярва, че Исус е Божият Син?“ (1 Йоан 5: 5). Йоан подчертава важноста на това да вярваме, че Исус е Божият Син. Без тази вяра не можем да победим света. Защо е толкова важно да вярваме, че Исус е Божият Син? Ами ако вярваме, че Исус е приятел на Бог, това не е ли достатъчно? Или ако смятаме, че Исус е братовчед на Бог или негов чичо? Това ще промени ли способността ни да побеждаваме света?

Да предположим, че ви кажа: „Толкова те обичам, че ще изпратя приятеля си Франк да умре за теб.“ Какво бихте си помислили? Сигурно бихте се зачудили, че щом ви обичам толкова много, защо не дойда самият аз и не умра за вас, вместо да изпращам приятел да направи това? Но ако кажа: „Обичам те толкова много, че ще изпратя сина си да умре за теб“, тогава бихте разбрали, че любовта ми е истинска.

Приятелю, Бог наистина има предвид това, което казва. Той казва, че е дал единствения Си Син. Ако Исус Христос не беше роденият Божи Син, преди Бог да го изпрати на света, тогава от какво се е отказал Отец? Много искрени християни вярват, че Исус Христос е спътник, който е точно равен на и на същата възраст с Отец. Ако това беше вярно, тогава всичко, от което Отец се е отказал, е било един приятел или партньор! Тогава би станало ясно, че, Този който ни обича най-много, е Христос, защото Той е Този, който доброволно е умрял за нас.

Вярно е, че Исус Христос ни обича много и ние Го възхваляваме и Му благодарим за тази любов. Библията обаче учи, че Бог, Отец е страдал неимоверно много, когато Синът Му страдал под тежестта на нашите грехове. (срв. Псалм 18:4-11 с Матей 27:45-51) В историята с Авраам и Исаак очевидно бащата Авраам страдал повече от Исаак, когато се отказал от любимия си син. Исус казва: "защото Сам Отец ви обича..." (Йоан 16:27). Йоан пише: "Вижте каква любов ни е дал Отец ... " (1 Йоаново 3:1). Не можем да видим любовта на Отца, ако не знаем от какво се е отказал за нас. Йоан пише: "В това се изяви Божията любов към нас, че Бог изпрати на света Своя Единороден Син, за да живеем чрез Него." (1 Йоаново 4:9). Бог има Единороден Син, от Когото се е отказал с готовност, за да може да ти бъдат простени греховете и да живееш вечно. Слава на Бог за такава прекрасна любов!

Нашата любов към Бог е пряко свързана с това в каква степен виждаме Неговата любов към нас. Ето защо Йоан подчертава, че трябва да вярваме, че Исус е Божият Син, за да победим света. Ако вярвате, че Исус е Божи приятел, братовчед, чичо или някой друг, но не и Божият Син, вашето възприятие за Божията любов намалява. Пропорционално на това колко е намалено вашето възприятие за Божията любов, способността ви да обичате Бог реципрочно намалява.

Вярата, че Исус е роденият Божи Син, ни позволява да победим света, като повишаваме схващането си за Божията любов и това ни дава възможност да Го обичаме с цялото си сърце. Йоан обяснява: "Ние любим, защото първо Той възлюби нас." (1 Йоаново 4:19)

Основата на Църквата

Фактът, че Исус е Божият Син е толкова важен, че Исус казва, че ще изгради Своята църква върху тази истина.

"А Исус, като дойде в околностите на Кесария Филипова, попита учениците Си, като им каза: Какво казват хората, кой е Човешкият Син? А те казаха: Едни казват, че е Йоан Кръстител; други пък — Илия; а други — Еремия или един от пророците. А Той им каза: А вие какво казвате, кой съм аз? Симон Петър в отговор каза: Ти си Христос, Синът на живия Бог. Исус в отговор му каза: Блажен си, Симоне, сине Йоанов, защото плът и кръв не са ти открили това, а Моят Отец, който е на небесата. А и аз ти казвам, че ти си Петър и на тази канара ще съградя Своята църква; и портите на ада няма да е надделате." (Матей 16:13-18)

Забележете, че темата на този разговор била самоличността на Исус. Когато Исус казва „на тази скала ще построя църквата си“, той нямал предвид, че Петър е скалата, а истината, че Исус е Божият Син. На тази истина Исус казва: „аз ще построя моята църква.“ Това очевидно е много важна истина, истината, върху която е изградена Божията църква.

Фактът, че Исус Христос е Божият Син, е толкова важен, че в края на своето Евангелие Йоан пише: "И Исус извърши пред учениците още много други знамения, които не са написани в тази книга. А тези са написани, за да повярвате, че Исус е Христос, Божият Син, и като вярвате, да имате живот в Неговото Име." (Йоан 20:30-31)

Апостол Петър, който е живял с Исус и е чул Неговите послания от първа ръка, включително многото неща, които Той е казал, които не са записани, възкликнал: "И ние сме повярвали и сме се убедили, че Ти си Христос, Синът на живия Бог." (Йоан 6:69, Нов превод от оригиналните езици, НП). Христовите ученици също възкликнали: "вярваме, че си излязъл от Бога." (Йоан 16:30)

Веднага след като Павел научил евангелието директно от самия Христос, "веднага започна да проповядва по синагогите за Исус, че Той е Божият Син." (Деяния 9:20).

Веднага след като Филип проповядвал евангелието на евнуха, а евнухът попитал дали може да се кръсти "Филип казва: Ако вярваш с цялото си сърце,

можеш. А той в отговор каза: Вярвам, че Исус Христос е Божият Син." (Деяния 8:37)

Марта, близка приятелка на Исус, която чула много от Неговите учения, Му казала: "вярвам, че Ти си Христос, Божият Син, който има да дойде на света." (Йоан 11:27).

Натанаил, за когото Христос казал, че в него, „няма никаква лукавщина“, казал на Исус: „Равви, Ти си Божият Син, Ти си израилевият Цар!" (Йоан 1:47, 49)

Христос казал: "между родените от жена няма по-велик от Йоан Кръстител; (Лука 7:28) Йоан Кръстител свидетелства: "И видях и свидетелствам, че Този е Божият Син." (Йоан 1:34)

От всички свидетели най-големият е самият Бог Отец. Два пъти Той говори от небето, казвайки: „Това е възлюбеният ми Син“ (Матей 3:17; 17:5). И ние знаем, че Бог „не може да лъже“ (Тит 1:2).

Убеден съм да застана на позицията заедно с верните свидетели в Библията, които провъзгласяват, че Исус Христос наистина е Божият Син. Това е жизненоважна истина, в която трябва да вярваме, преди наистина да можем да познаем дълбините на Божията любов (Ефесяни 3:16-19).

Божествеността на Христос

Едно уникално качество на божеството е, че божествените същества са достойни за поклонение. Опасно и греховно е да се покланяш на който и да е друг освен на Бога. Има няколко примера за хора, които по невежество се опитват да се покланят на Божиите служители. Забележете отговора, даден всеки път, когато това се случва: "И когато Петър влизаше, Корнилий го посрещна, падна пред краката му и се поклони. А Петър го вдигна, като каза: Стани; и аз самият съм човек." (Деяния 10:25-26). Това е правилният отговор за Божия народ.

Йоан се опитал да се поклони на ангел на два пъти. Той пише: "Аз, Йоан, съм този, който чух и видях тези неща. И когато чух и видях, паднах да се поклоня пред краката на ангела, който ми беше показал това. Но той ми каза: Недей! Аз съм служител заедно с теб и с братята ти, пророците, и с тези, които пазят думите на тази книга. Поклони се на Бога!" (Откровение 22:8-9). От тези примери виждаме, че верните Божии служители, били те хора или ангели, отказват да получават поклонение от който и да е.

Има разказ за един, който е получил поклонение в глава 5^{та} на книгата Исус Навиев: "И когато Исус беше при Ерихон, той вдигна очите си и погледна, и ето, срещу него стоеше мъж с гол меч в ръката си. И Исус пристъпи към него и му каза: От нас ли си, или от враговете ни? А той каза: Не, а съм военачалник на ГОСПОДНАТА войска; сега дойдох. И Исус падна по лице на земята и се поклони, и му каза: Какво заповядва Господарят ми на слугата си? А военачалникът на ГОСПОДНАТА войска каза на Исус: Събуй обувката си от крака си, защото мястото, на което стоиш, е свято. И Исус направи така." (Исус Навиев 5:13-15).

Исус среща някой, който се идентифицира като „военачалник на Господното войнство.“ Този човек не бил самият Господ, а по-скоро Негов главен капитан. И когато Исус коленичил да Му се поклони, този капитан не само позволил да му се

поклонят, но заповядал на Исус да събуе обувките си, защото той стоял на света земя. На Исус било казано, че не се покланя достатъчно, но трябва да покаже повече уважение. Единственият друг случай в Библията, когато някой е бил помолен да си събуе обувките, защото е бил на свещена земя, е когато Моисей бил преди горящия храст.

И така, кое било това великолепно същество, което се явило на Исус? Не е бил Бог, Отец, защото "Никой никога не е видял Бога ... " (Йоан 1:18). Той се идентифицира като капитан на Господното множество, а не като самия Господ. Фактът, че това същество позволява поклонение и дори изисква повече поклонение, доказва, че Той не може да бъде ангелско същество, нито просто човек. Освен това се казва, че тази личност е капитан на Господните ангели. Исус е командир на ангелите (Матей 13:41). Единствената личност, която отговаря на това описание е Исус Христос, Божият Син. Той е достоен за поклонение и дори Бог, Отец заповядва на ангелите Си да се покланят на Неговия Син. "И когато отново въвежда Първородния във вселената, казва: „Да Му се покланят всички Божии ангели.“" (Евреи 1:6). Исус казва: "Защото Отец не съди никого, а е предал целия съд на Сина, за да почитат всички Сина, както почитат Отца. Който не почита Сина, не почита Отца, който Го е пратил." (Йоан 5:22-23) Заповядано ни е да почитаме и да се покланяме на Сина.

Проблеми в поклонението

Исус дава важен принцип за поклонението, когато казва на самарянка: "истинските поклонници ще се покланят на Отца с дух и истина; защото такава иска Отец да бъдат поклонниците Му." (Йоан 4:23) Важно е да се покланяме на Бога правилно.

Един важен аспект на поклонението е прославата. В Библията има много примери за хора, които се покланят на Бога, като Го възхваляват и въздигат с думите си. Йоан записва как се провежда поклонението на небето: "И видях и чух глас от много ангели около престола и живите същества и старейшините; и броят им беше десетки хиляди по десетки хиляди и хиляди по хиляди; и казваха с висок глас: Достойно е Агнето, което е било заклано, да приеме власт и богатство, и мъдрост, и сила, и почит, и слава, и благословение. И всяко създание, което е на небето, на земята и под земята, и по морето, и всичко, което е в тях, чух да казва: На Седящия на престола и на Агнето да бъде благословение и почит, и слава, и господство за вечни векове!" (Откровение 5:11-13).

Тук истинските поклонници възхваляват Агнето, като казват, че Той е бил убит, за да получи сила, богатство, мъдрост и т.н. Обърнете внимание колко ясна разлика правят тези поклонници между Отец и Сина. Те не възхваляват Този, който седи на престола, казвайки, че е бил убит или умрял. Нито казват, че Седящият на престола е получил богатства. Този тип поклонение не би било истинско поклонение, защото не би било „в истина.“ А на Христос, Агнето, те приписват похвала за Неговата смърт и заявяват, че Той е достоен да получи богатство - нещо, което Отец не е могъл да получи, тъй като Той вече притежава всичко. Отец казва, че е „определил“ Сина Си да бъде „наследник на всичко.“ Наследникът получава

неща от някой друг. Исус свидетелства: "Аз получих от Своя Отец." (Откровение 2:27). Би било неправилно и невярно да се твърди, че Отец е получил богатство от някой друг.

В желанието си да покажат чест и уважение към Исус, мнозина са стигнали до крайност и Му се кланят за сметка на Отец. Техните песни на прослава са изпълнени с объркваша терминология, като „Благодарим на Всевишния Бог, че е слязъл да умре за нас“ или „безсмъртният Бог умря за нашите грехове“ и други подобни изявления, които размиват разликата между Отец и Неговия Син. Ние трябва да се покланяме на Сина като на Божи Син, а не като на „Всевишния Бог.“ Забележете как учениците са се покланяли на Исус: "А онези, които бяха в кораба, Му се поклониха и казаха: Наистина Ти си Божи Син!" (Матей 14:33). Неговите ученици не били объркани относно самоличността Му, нито поклонението им включвало объркваша и противоречиви твърдения за Неговата идентичност. Те ясно заявили, че Исус е Божият Син.

Съществуват значителен брой химни, които съдържат неверни твърдения за Отец и Сина. Понякога без да мислим повтаряме тези изрази, несъзнавайки, че те не са истина. Няколко пъти ми се е случвало да пея химни, докато в един момент е трябвало да спра да изричам думите, защото узнавам, че не са верни. Трябва да се пазим от неистинско поклонение на Бог или Христос.

Роденият Божи Син

Исус провъзгласява: "Аз съм Божи Син?" (Йоан 10:36). Той казва, че е "Единородният Божи Син." (Йоан 3:18). Думата роден буквално означава роден. Исус казва: "Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си;" (Йоан 5:26). Според собственото Му свидетелство Исус наистина е единственият Божи Син и буквално е получил живот от Своя Баща.

Павел обяснява за Христос: "Той е образ на невидимия Бог, Първородният на цялото творение;" (Колосяни 1:15) *Бележките на Барнс върху Новия завет* казват че, правилното значение на „думата първороден - *протококс* - е първородното дете на баща или майка.“ *Коментарът на Джеймисън, Фасет, Браун* казва, „роден (буквално „роден“) преди всяко създание.“ *Гръцкият лексикон на Тайер* казва, „Христос е наречен, първороден на цялото творение, тъй като е възникнал чрез Бог преди цялата вселена от сътворени неща.“

Исус Христос е наричан „образ на Бога“, „образ на невидимия Бог“ и „точният образ на Неговата личност“ (2 Коринтяни 4:4; Колосяни 1:15; Евреи 1:3). Изображението никога не е оригиналът, а винаги е подобие или дубликат на оригинала. Христос е Божият Син и следователно изразеният образ на Неговия Баща. Би било неправилно да се каже, че Отец е образ на Своя Син, защото Отец е оригиналът. По подобен начин би било неправилно да се говори за Христос като за истинския или оригиналния Бог, тъй като Той е образът на истинския Бог.

Михей пише за Исус, "А ти, Витлеем Ефратов, макар и да си твърде малък, за да бъдеш между юдовите хиляди, от теб ще излезе за Мен Един, който ще бъде владетел в Израил; и произходът Му е от начало, от дните на вечността." (Михей

5:2). Преработената стандартна версия превежда това така: „Чийто произход е от древността, от древните дни.” Произходът на Божия Син бил в дните на вечността. Той е роден преди нещо да е създадено, дори преди времето, както го познаваме, в дните на вечността.

В първия стих на Притчи осма глава се казва, че мъдростта говори. Коя е мъдростта? Стих 8 ни казва, че Тя има уста и говори, а стих 17 казва, че обича. Павел пише: "Но за самите призвани — и юдеи, и гърци — Христос, Божия сила и Божия мъдрост." (1 Коринтяни 1:24) "А вие сте от Него в Христос Исус, който стана за нас мъдрост от Бога и правда, и осветение, и изкупление;" (1 Коринтяни 1:30). Христос е Мъдростта и говори в Притчи 8^{ма} глава.

Той казва: "Родих се, когато ги нямаше бездните, когато нямаше извори, избобилстващи с вода. Преди да бъдат разположени планините, преди хълмовете се родих," (Притчи 8:24-25). Библията от 1965 г. на основен английски език казва: „Когато нямаше дълбочина, аз бях родена, когато нямаше извори, течащи с вода. Преди планините да бъдат поставени на местата им, преди хълмовете беше моето раждане.”

Еврейската дума פִּלְאָ, която била преведена като „Бях родена“, е глагол. Еврейските глаголи могат да бъдат намерени в много различни форми. В Стария завет този конкретен глагол се използва в шест различни форми. Те са Куал, Полел, Пулал, Хофал, Хитполел, Хитпалшел. В зависимост от това каква форма се използва за този глагол, значението на думата може да бъде напълно променено. Например, когато този еврейски глагол פִּלְאָ се използва във формата Куал, това означава „да танцуваш, да се извиваш, да се гърчиш, да се въртиш, да се въртиш наоколо“ (*Еврейски лексикон на Браун, Драйвър и Бриг*). От контекста е очевидно, че това определение не би се приложило в Притчи 8:24, 25 и не би могло да се приложи, тъй като в тези стихове еврейската дума פִּלְאָ е във формата Пулал. Определението за формата Пулал е единственото, което може да се приложи тук. Това определение е, както следва: "да бъде направен да се гърчи, да се понася, да се изведе (да се роди)" (*Еврейски лексикон на Браун, Драйвър и Бриг*). Глагол в тази му форма се използва само на три места в Библията. Ето и другите две места: "Ти ли си първият роден човек? Или си направен?" [иврит: פִּלְאָ във формата Пулал] преди хълмовете?" (Йов 15:7). "Ето, родих се [на иврит: פִּלְאָ във формата Пулал] в нечестие и в грях ме зачена майка ми." (Псалми 51:5). Както ясно можем да видим, терминът „роден” в Притчи 8:24, 25 не може да означава нищо друго освен да бъде роден.

Нека продължим с останалите стихове в Притчи 8^{ма} глава и ще научим повече за характеристиките на Мъдростта.

"Докато Той още не беше направил нито земята, нито полята, нито първите пращинки на вселената. Когато приготвяше небесата, аз бях там. Когато начерта кръг над лицето на бездната, когато утвърждаваше облаците горе, когато усилваше изворите на бездната, когато определяше на морето границата му, така че водите да не престъпват Неговата заповед, когато полагаше основите на земята — тогава аз бях родена при Него, бях Негова наслада ден след ден, веселях се винаги пред Него, веселях се на земния Му кръг и насладата ми беше с човешките синове. И така, синове, послушайте ме, защото блажени са онези, които пазят моите пътища.

Послушайте поука и бъдете мъдри, и не я отхвърляйте. Блажен човекът, който ме слуша, като бди при портите ми ден след ден и стои при стълбовете на вратите ми, защото, който ме намери, намира живот и придобива благоволение пред ГОСПОДА, а който ме пропуска, вреди на душата си. Всички, които ме мразят, обичат смъртта." (Притчи 8:26-36, Версия на крал Яков).

Говорителят тук казва, че Той е бил възпитан при Господ и е бил ежедневно Негова наслада и винаги се е радвал пред Него. Това е истинска Личност. След това казва: „Защото който намери мен, той намира живот. Йоан пише: „Който има Сина, има живот; а който няма Божия Син, няма живот” (1 Йоан 5:12). Исус Христос е Този, който говори за себе си в Притчи 8^{ма} глава. Той наистина е Божият Син, точно както Йоан пише, „Господ Исус Христос, Синът на Отца, в истина и любов “ (2 Йоан 1:3).

Термините Баща и Син, по дефиниция, показват съществуването на единия преди другия. Това било разбирането на израилтяните. В книгата Притчи четем: "Кой се е изкачил на небето и е слязъл? Кой е събрал вятъра в шепите си? Кой е вързал водите в дреха? Кой е утвърдил всичките земни краища? Как е Името Му и как е Името на Сина Му — ако Го знаеш?" (Притчи 30:4).

Някои хора погрешно са стигнали до заключението, че Бог е използвал термините „Баща“ и „Син“, за да помогне на нашите немощни умове да разберат тези божествени отношения (не Баща и Син), които не биха могли да се обяснят на нашия език. За да стигнете до това заключение, трябва да приемете, че Бог току-що се натъкнал на този странен тип същества, които имат странен език и начин на възпроизвеждане, и след това Му се е наложило да се мъчи да обясни Себе Си на тези странни създания. Трябва да забравите, че Бог е създал нашия език и начина му на възпроизвеждане, след като вече е имал Син. Бог ни е създал със способността да имаме синове и след това е казал развълнувано на Исус: „Това е любимият ми Син ...“ (Матей 3:17; 17:5). Бог има предвид това, което казва дори по отношение на нашите човешки взаимоотношения между баща и син, които Той е проектирал по Свой образ.

Според Библията Исус Христос е роден, което буквално означава роден, преди да е създадено каквото и да било - много преди Бог да Го изпрати на света. (Вж. Евреи 1:1-9; Колосияни 1:15; Йоан 3:16, 17; 18:37; и 1 Йоан 4:9.) Как е роден не е наша работа, но Бог иска да осъзнаем че Той и Неговият Син имат близки, истински отношения между баща и син, които не са просто роля в пиеса.

Действително Божият Син

Да се отрича, че Исус наистина е Божият Син, е антихристиянско, защото това отрича самия крайъгълен камък на Евангелието. Добрата новина, че Бог ни обича достатъчно, за да изпрати Сина Си да умре за нас, е обезсмислена, ако отричаме, че Исус е Божият Син.

Исус казва: „Аз и Отец сме едно” (Йоан 10:30). Това кара мнозина да се объркат, мислейки, че Исус е Отец или по някакъв начин е свързан с Него така че Отец и Сина да са едно съставно същество. Но не е необходимо да се стига до това грешно заключение. Полезно е да прочетете контекста. Исус казва: "Аз и Отец сме

едно. Тогава юдеите пак взеха камъни, за да Го убият. Исус им отговори: Много добри дела ви показах от Моя Отец; за кое от тези дела искате да Ме убие с камъни? Юдеите Му отговориха: Не за добро дело Те замеряме с камъни, а за богохулство и защото Ти, бидейки Човек, правиш Себе Си Бог. Исус им отговори: Не е ли писано във вашия закон: „Аз казах: Богове сте вие“? Ако Той нарече „богове“ онези, към които дойде Божието слово — а Писанието не може да се отмени — то на Този ли, когото Бог освети и прати на света, вие казвате: Богохулстваш; защото казах: Аз съм Божият Син?" (Йоан 10:30-36). Исус отхвърлил обвинението, че твърди, че е Бог. Той посочил това което в действителност бил казал - че е Божият Син.

Очевидно евреите са разбрали думите Му, защото когато накрая бил обвинен в богохулство и осъден на смърт, обвинението било, че Той твърди, че е Божият Син.

Когато е изправен пред Каяфа, Библията казва: "Но Исус мълчеше. Първосвещеникът Му каза: Заклевам Те в живия Бог да ни кажеш Ти ли си Христос, Божият Син?" (Матей 26:63). Разказът на Лука е следния: "И те всички казаха: Тогава Ти Божият Син ли си? А Той им каза: Вие казвате, защото Аз съм. А те казаха: Какво свидетелство ни трябва още? Защото ние сами чухме от устага Му!" (Лука 22:70-71). След това Исус бил изправен пред Пилат и когато Пилат казал, че не може да намери вина в Него, "Юдеите му отговориха: Ние имаме закон и според нашия закон Той трябва да умре, защото направи Себе Си Божи Син." (Йоан 19:7).

При разпятието на Христос подиграващата се тъпла казвала: "Упова се на Бога; нека Го избави сега, ако Му е угоден; понеже каза: Божи Син съм." (Матей 27:43). Естествено, най-силните обвинения срещу Христос дошли от онези, които Го осъдили на смърт. Всички те казвали, че Неговото твърдение е, че Той е Божият Син. Точно това бил казал Исус че е Той (Матей 26:63, 64; Лука 22:70, 71).

Заключение

Някои хора смятат, че Бог е извън възможността да има Син, но Исус казва: "За Бога всичко е възможно." (Марко 10:27).

Библията споменава Христос като Божи Син поне 120 пъти. Тя прави това, като използва фразата „Божи син“ четиридесет и седем пъти. Във връзка с истинността на Христовата синовност Той е наречен "Единородният " пет пъти, "първороден" три пъти, "Първородния" веднъж и Божие "свято дете" два пъти. Четири стиха казват, че Той е „роден“ преди възплъщението Си. Четири стиха казват, че Той „произлезе от“, „дойде от“ или „идва от“ Отца. Доказателствата по този въпрос са поразителни. Христос наистина е буквалният Божи Син, роден от Отца преди цялото творение. Ако Бог е очаквал от нас да повярваме в нещо различно, Той не е успял да го представи в Библията. Въсщност, ако Бог е искал да вярваме в нещо различно, тогава излиза, че Той нарочно ни обърква, като прави толкова много ясни изявления, показващи, че Христос е буквално роденият Божи Син, без да ни остави ни най-малко уточнение, което да показва, че не трябва да приемаме думите Му в общото им значение. Но „Бог не е автор на объркване, а на мир“ (1 Коринтяни 14:33).

Всеки писател или публичен говорител знае, че когато използва дума или фраза, които могат лесно да бъдат разбрани погрешно, трябва да се направят разяснения, за да се избегне достигането до грешни заключения. И все пак, в целия Нов Завет, където Христос е роденият Божият Син, никога няма какъвто и да е вид корекция или уточнение, така че тези думи да не се приемат в естествения им смисъл. Исус казва, че Той е „единородният Божи син” (Йоан 3:18). По отношение на друга тема, в която обаче принципът може да се приложи с еднаква сила, Той казва: „Ако не беше така, щях да ви кажа” (Йоан 14:2).

Може би си мислите: „Винаги съм вярвал, че Исус е Божият Син.” Страхотно! Може да се питате също „Не вярват ли всички християни, че Исус е Божият Син?,” Гъжната реалност е, че повечето, които изповядват, че са християни, всъщност не вярват, че Исус е истинският Божи Син, ако са съгласни с декларациите на своите деноминации.

Почти всички християни твърдят, че Исус е Божият Син, но има много различни значения, свързани с тези думи. Например Свидетелите на Йехова казват, че Исус е Божият Син, но когато бъдат помолени да опишат какво означава това, те ще ви кажат, че Исус е първият ангел, който Бог е създал, и Той не се различавал от Луцифер или някой от другите ангели. Католиците ще ви кажат, че Исус е Божият Син, но когато бъдат помолени да ви обяснят какво имат в предвид, ще се каже, че Той е част от една и съща субстанция с Бога, свързан с Неговото същество толкова дълбоко, колкото siamo близък, и е на същата възраст като Неговия Баща. Виждали ли сте някога такъв син? Други ще обяснят, че Исус е вечен спътник на Бога, когато Бог е обявил за свой Син, въпреки че всъщност не е Негов син. Други ще кажат, че Исус е станал Божи син, когато се е родил във Витлеем от дева Мария и не е бил Божи син в друг смисъл.

Всяка от тези теории отрича, че Исус е Божият Син по един или друг начин. Библията казва: "Кой е лъжецът, ако не този, който отрича, че Исус е Христос? Той е антихристът, който отрича Отца и Сина. Всеки, който отрича Сина, няма и Отца; а който изповядва Сина, има и Отца." (1 Йоаново 2:22-23). Трябва да внимаваме да не отричаме Божия Син само, за да можем да поддържаме определено църковно верую, което не се преподава в Библията. Отричането на Божия Син ще доведе до неспособността ни да победим света и ще попречи на връзката ни с Бога.

Много хора имат фалшива концепция за Бога, която отрича истинската синовност на Христос. Колкото и да се опитва човек да обича такъв бог, той никога няма да може да го обича с цялото си сърце, душа, сила и ум. Това е така, защото Божията любов е представена погрешно от всички фалшиви теории за Него и ние можем да Го обичаме само като първо видим Неговата любов към нас, както казва Йоан, "Ние любим, защото първо Той възлюби нас." (1 Йоаново 4:19).

Библията казва: "А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух." (2 Коринтяни 3:18). Ако гледаме към бог, който ни обича само доколкото да възприеме роля, преструвайки се, че е някой, който не е, тогава ще го обичаме само доколкото да възприемем ролята, че сме християни, докато в действителност не сме такива.

Не забравяйте, че никоя лъжа не е безопасна, независимо колко невинно е вярвана. Павел пише, че тези, които „повярват на лъжа“, ще бъдат „осъдени“, „всички, които не са повярвали истината, а са имали благоволение в неправдата.“ (2 Солунци 2:11-12). Освен това имайте предвид, че мнозинството рядко е право по религиозни въпроси. Исус казва: „пространен е пътят, който води към погибел, и мнозина са онези, които минават през тях. Понеже тясна е портата и тесен е пътят, който води към живот, и малцина са онези, които ги намират.“ (Матей 7:13-14). Съветите на хората и човешките вероизповедания, които толкова често се ценят от християните, не са стандартите, по които можем да определяме истината. Има само един стандарт и само един, на който можем да се доверим като безпогрешен водач към истината, и това е Божието Слово. Не трябва да се доверяваме на човек да ни води в истината, защото Бог казва: „водачите на този народ го заблуждават, и водените от тях биват погълнати.“ (Исаия 9:16).

Моля се да приемете само простото „Така казва Господ“ като причина за всичките си вярвания относно Божия Син и наистина да приемете Исус такъв какъвто Той се е обявил, „единородния Син на Бога“ (Йоан 3:18). Моля се тази истина да отвори вратите за неограничено общение с великия небесен Бог, който даде Сина Си да умре за вашите грехове. Сега, „Вижте каква любов ни е дал Отец — да се наречем Божии деца;“ (1 Йоаново 3:1).

Глава 2

Единственият истински Бог

Бог желае Неговите творения, създадени по Негов образ, да Го познават и в резултат да Го обичат с цялото си сърце. Най-големият проблем при хората, които не ценят Бог, е, че не Го познават такъв, какъвто е в действителност. Йоан пише: „Който не люби, не познава Бога, защото Бог е любов.“ (1 Йоаново 4:8). Мнозина имат изкривена представа за Божия характер и това ги кара да не ценят и да не обичат Бог, така както Той заслужава.

Разпространението на мрака върху Божия характер е основният фокус на атаките на Сатана срещу Божието царство. Именно поради неговото дело по разпространение на лъжи за Бог мнозина остават в неведение за Божията любов и отказват да Го приемат за владетел на живота си.

Тъмнината по отношение на Божия характер съществува в различна степен при различните хора. Някои имат разбиране за Божията любов, която е близка до истинските Му качества и затова те Го обичат повече според своите ограничени възгледи за Божията любов. И все пак любовта им към Бога е възпрепятствана от всеки подхранван фалш по отношение на Божия характер. Тези грешки им пречат да могат да обичат Бога с цялото си сърце. В това състояние любовта им не може да бъде „съвършена“ (1 Йоан 4:17).

Тази тъмнина няма да продължи вечно. Бог ще се изяви на хората си и чрез тях на другите. Той ще каже: „Стани, свети, защото дойде светлината ти и славата ГОСПОДНА те осия. Защото, ето, тъмнина покрива земята и мрак — племената; а

над теб ще осияе ГОСПОД и славата Му ще се яви над теб. И народите ще дойдат при светлината ти, и царете — при сиянието на зората ти." (Исая 60:1-3).

Славата на Господ е Неговият характер (Изход 33:18, 19). Божият характер ще бъде разкрит на Неговия народ и той ще бъде преобразен в Неговия образ. Павел пише: "А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух." (2 Коринтяни 3:18). Разглеждането на Божия характер, така както Той го разкрива в словото Си е от съществено значение, защото ние ще бъдем променени в образа на това, което виждаме. Ако виждаме един бог, който не обича и е жесток, тогава и ние ще станем необичащи и жестоки.

Нашите характери са пряко свързани с възприятията ни за Божия характер. Ето защо Исус подчертава важността на познаването на Бога. Когато се молел на Своя Отец за нас, Той казал: "А това е вечен живот — да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Исус Христос, когото си изпратил." (Йоан 17:3). Нашият вечен живот почива на познаването на единствения истински Бог и Неговия Син, Исус Христос. Това е най-важното знание, което можем да имаме. Петър пише: "Благодат и мир да ви се умножи в познаването на Бога и на Исус, нашия Господ!" (2 Петрово 1:2)

Знаейки на кого се покланяме

Исус казал на самарянка, която срещнал край кладенеца на Яков: "Вие се покланяте на онова, което не знаете; ние се покланяме на онова, което знаем; защото спасението е от юдеите. Но идва часът, и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят на Отца с дух и истина; защото такива иска Отец да бъдат поклонниците Му. Бог е дух; и онези, които Му се покланят, с дух и истина трябва да се покланят." (Йоан 4:22-24) Вместо да направи комплимент на тази жена за нейното невежество в поклонението, Исус се стремил да повиши нейното разбиране за Бог и да коригира нейните недоразумения.

Исус включил и Себе Си, когато казал: „Ние знаем на какво се покланяме.” Знаете ли, че Исус се покланя на някого? Той самият го казва, а след това обяснява на кого се покланя. Той казва, „истинските поклонници ще се покланят на Отца с дух и истина.” Исус се покланя на Своя Баща заедно с всички „истински поклонници.” Той се покланя на Своя Баща, защото Неговият Баща е Неговият Бог. Той казал на Мария, веднага след Неговото възкресение, "Не се вкопчвай в Мен, защото още не съм се възнесъл при Своя Отец; но иди при братята Ми и им кажи: Възнасям се при Моя Отец и вашия Отец, при Моя Бог и вашия Бог." (Йоан 20:17)

Исус казва на учениците си, че Неговият Бог е същият Бог като техния Бог. Той също обяснява, че този Бог е Отец. Той уверил учениците, че Неговият Баща също е и наш Баща и Неговият Бог е също и наш Бог.

Исус обещава: "Който победи, ще го направя стълб в храма на Моя Бог и той няма вече да излезе вън; и ще напиша на него Името на Моя Бог и името на града

на Моя Бог, новия Ерусалим, който слиза от небето от Моя Бог; ще напиша и Моето ново Име." (Откровение 3:12)

Павел пише, "така че Бог на нашия Господ Исус Христос, Отец на славата, да ви даде дух на мъдрост и откровение в познаването на Него Самия," (Ефесяни 1:17).

Исус казва, че истинските поклонници трябва да се покланят на Отца „с дух и истина.” Не е достатъчно да се покланяме на Бог по дух, трябва да Му се покланяме и с истина. Да се покланяш на Бог в дух означава да включиш духа си в поклонението. Случвало ли ви се е да пеете химни, докато умът ви мисли за колата, къщата или спортната игра? По онова време, можете ли да кажете, че се покланяте по дух? Не! Ако сърцето и мислите ви не участват, това не е истинско поклонение.

Какво ще стане, ако сърцето ви участва в поклонение, но вие се покланяте на идол? Истински поклонник ли сте? Със сигурност не! За да бъдете истински поклонник, трябва не само да сте включили сърцето и ума си, но трябва да се покланяте в истината, като почитате истинския Бог. Кой е истинският Бог, на когото трябва да се покланят истинските поклонници? Исус казва, „истинските поклонници ще се покланят на Отца с дух и истина.” Жената край кладенеца почитала ли е Бог в истината? Не! Исус казва, че тя не знае на какво се покланя. Опасно е да се покланяш на странни или непознати богове.

Павел укорил езичниците на хълма Марс, защото те имали олтар с надпис „НА НЕИЗВЕСТНИЯ БОГ“ (Деяния 17:23). Невежето поклонение не е истинско поклонение. Бог избличил израилтяните, казвайки: "Пожертваха на демони, а не на Бога, на богове, които не познаваха, на нови богове, въведени наскоро, от които бащите ви не се бояха." (Второзаконие 32:17). Тук научаваме, че демоните всъщност получават поклонение, ако се покланяме на богове, които не познаваме. Павел пише: "Но онова, което жертват езичниците, го жертват на демоните, а не на Бога, но аз не желая вие да имате общение с демоните." (1 Коринтяни 10:20)

Сливане на езичеството и християнството

Библията пророкува, че на сцената ще се появи светска сила, която ще направи гнусни неща, включително и това че ще създаде фалшив бог. (Прочетете Данаил, глави 7, 8, 11 и Откровение 13^{та} глава.

Говорейки за възхода на тази сила, ангел Гавраил казал на Даниил: "И царят ще действа по волята си, ще се въздигне и ще се възвеличи над всякакъв бог, и ще говори нечувано против Бога на боговете; и ще успява, докато се изчерпи гневът — защото определеното ще се изпълни. И няма да зачита Бога на бащите си, нито скъпоценното на жените, нито ще зачита каквото и да било бог, а ще се възвеличи над всички." (Данаил 11:36-37).

Това описание е почти идентично с описанието на Павел във 2 Солунци 2:3, 4. Изследването на Данаил 7, 8 и 11 разкрива, че тази сила е папството. Забележете, Гавраил казва, че когато папството дойде на власт, то ще пренебрегне Бога на бащите си. С други думи, Богът на Авраам, Исаак и Яков, Богът на Петър, Павел и

другите апостоли, щял да бъде пренебрегнат от папството. Гавраил продължава: "И вместо него ще почита бога на крепостите; бог, когото бащите му не са познавали, ще почита със злато и със сребро, и със скъпоценни камъни, и със скъпоценности. И той ще действа срещу най-силните крепости с чужд бог; ще умножи слава на тези, които го признаят, и ще ги постави да владеят над мнозина; и ще разделя земя срещу цена." (Данаил 11:38-39).

Точно както пророкува Библията, когато папството дошло на власт, „Богът на [неговите] бащи“ бил пренебрегнат и се появил един „странен бог“, когото техните „бащи не познавали“. Това пророчество се е изпълнило напълно, когато Сатана вдъхновил папството да измисли и възприеме учението за Триединството през четвърти век.

Учението за Триединството не винаги е било част от религията на основното християнство. На страница 11 от книгата „Наръчник за днешните католици“ четем: „Тайната на Триединството е централната доктрина на католическата вяра. Върху нея се основават всички останали учения на Църквата ... Църквата изучава тази мистерия с голямо внимание и след четири века разяснения решава да изложи доктрината по този начин: в единството на Божеството има три Личности - Баща, Син и Свети Дух ...”

Централната доктрина на католическата вяра, за която те признават, че е тяхна собствена формулировка, е „странният бог“, пророкуван в Данаил 11:39. Този бог е толкова странен, че той популярно е наричан „тайна“ и на неговите привърженици се казва да не се измъчват с опити да разберат объркващите му противоречия. Тези, които се покланят на тайнствен странен бог, се покланят толкова истински на „това, което не знаят“, както и жената при кладенеца, на която Исус препоръчал да се покланя на Отца в Дух и в истината. За да се покланяме на Бога в истината, трябва да знаем на кого се покланяме.

Знаете ли на кого се покланяте? Бил съм в църкви, където смесват всичко. Те казват: „Благодарим ти, Отче, че слезе и умря за нашите грехове.,, Чувам как хората се молят на Исус и приключват молитвата „в името на Исус.“ Има ли смисъл да се молим на Исус в Неговото име? Той е нашият посредник и ни казва да се молим на Отца в името на Исус (Лука 11:2; Йоан 16:23; Ефесяни 5:20). Чувал съм как хората се молят на Отца и завършват с „в твое име.“ Библията казва, „Защото има един Бог и един ходатай (посредник) между Бога и хората, човекът Христос Исус“ (1 Тимотей 2:5). Ние трябва да се молим на Бог, Отец, в името на нашия Посредник, Исус Христос. Изглежда, че хората, които объркват библейските различия и позиции на Отца и Сина, не знаят на кого се покланят и затова не се покланят в истината.

Разграничения между Отец и Син

Павел пише, "Бог, който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, в края на тези дни говори на нас чрез Сина, когото постави Наследник на всичко, чрез когото също направи световите," (Евреи 1:1-2).

Бог определил Сина Си да бъде наследник на всички неща. Наследник е „онзи, който получава определеното си владение по право на синовност“ (*Гръцкият*

лексикон на Тайер). Всичко, което Синът има, Той го е получил от Своя Баща, включително и самия живот. Исус казва: "Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си;" (Йоан 5:26).

Продължавайки в Евреи четем, "който, бидейки сияние на Неговата слава и точен образ на Неговата Личност и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши чрез Себе Си очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините" (Евреи 1:3, Версия на крал Яков).

Образът е подобие на оригинала. В този случай Исус е наречен „точен образ“ на Своя Баща. Гръцкият лексикон на Тайер определя гръцката дума, използвана тук, като „точно възпроизвеждане във всяко отношение.“ Като Божи Син, Исус Христос е образ или възпроизвеждане на Своя Баща. Невъзможно е едновременно да бъде образ и оригинал. Може да бъдете едното или другото, но не и двете. Би ли било правилно да се каже, че Отец е образ на Сина? Не, и затова Той никога не е споменат по този начин, защото Той е оригиналът. Хората са се обръщали към мен, казвайки: „Синът ви изглежда точно като вас.“ Рядко някой може да ми каже: „Приличаш на сина си.“ Защо? Защото синът ми е образ на мен, а не обратното, защото аз съм бил преди него.

Продължавайки, Павел пише: „Бидейки толкова по-добър от ангелите, тъй като по наследство е получил по-превъзходно име от тях“ (Евреи 1:4, Версия на крал Яков). По синовно право Исус Христос получил по-превъзходно име от ангелите. Ангелите не са буквални синове и затова те не получават това, което Христос наследява по естествен път, защото Той наистина е Божият Син.

Павел продължава, "Защото, на кого от ангелите Бог е казал някога: „Ти Си Мой Син, Аз днес Те родих“; и пак: „Аз ще Му бъда Отец и Той ще Ми бъде Син“?" (Евреи 1:5). Обърнете внимание на аргумента, който Павел използва, за да различи Исус от ангелите. Отново и отново той твърди, че Исус е по-добър, защото е Божият Син, защото е „роден“, защото е „точният образ“ на Своя Отец, защото е „наследник на всичко“, защото Той естествено получава „наследство“ от Своя Баща.

Павел пише: „И отново, когато въведе първородния на света, той казва: "И когато отново въвежда Първородния във вселената, казва: „Да Му се поклонят всички Божии ангели.“ И за ангелите казва: „Който прави ангелите Си ветрове и служителите Си — огнен пламък.“ А за Сина казва: „Твоят престол, Боже, е до вечни векове и скипърът на Твоето царство е скипър на правота." (Евреи 1:6-8) Тук Павел ни казва, че Исус е божествен, защото Той наистина е Божият Син. Неговият език, използван да подчертае това, е недвусмислен. Исус е по-добър от ангелите, защото е роден от Отца, което не може да се каже за никой от ангелите.

Когато Павел стига до точката, че Исус е наречен Бог, той пише: "А за Сина казва [Отец]: „Твоят престол, Боже, е до вечни векове и скипърът на Твоето царство е скипър на правота. Възлюбил си правда и си намразил беззаконие; затова, Боже, Твоят Бог [Отец] Те е помазал с миро на радост повече от Твоите събрата.“" (Евреи 1:8-9) Като Божи Син, Исус е Бог по природа, защото това е Негово наследствено право. Истинският Божи Син не може да бъде нищо друго и нищо по-малко от Бог по природа.

В природата има закон, според който съществата могат да имат потомство само „според вида си“ (Битие 1:24, 25). Потомството на куче винаги е куче, потомството на птица винаги е птица, потомството на човек винаги е човек, а потомството на Бог, естествено, е Бог. Правилно е да се отнасяме към Исус Христос като „Бог“, защото Бог, Самият Отец Го нарича „Бог.“ И все пак, в същия стих, Отец дава ясно да се разбере, че Той е Бог на Своя Син. Той казва, „твоят Бог те помаза ...“ Исус е Бог, но Той има Бог над Себе Си, който е и Негов Баща.

Бог, Отец продължил да говори на Сина Си: "И пак: „В началото Ти, Господи, си основал земята и дело на Твоите ръце са небесата." (Евреи 1:10) Бог бил казал на Своя Син: „Нека направим човека по наш образ, по наше подобие“ (Битие 1:26). Исус Христос участвал със Своя Баща в създаването на всички неща. Отец заявява, че небесата са дело на ръцете на Неговия Син. Библията казва: "И ГОСПОД Бог образува човека от пръст от земята и вдъхна в ноздрите му жизнено дихание, и човекът стана жива душа." (Битие 2:7).

Когато Исус бил на земята, ръцете Му докосвали прокажените, за да им даде здраве, ръцете Му докосвали очите на слепите, за да им даде зрение. Устата Му изговаряла думите „бъди чист“, за да излекува болните. И все пак Исус казал, "Думите, които Аз ви казвам, не ги говоря от Себе Си, а Отец, който обитава в Мен, върши Своите дела." (Йоан 14:10). Бог, Отец, е този, който упражнява Неговата сила в изцелението на болните, но Той избрал да го направи чрез ръцете на Сина Си. Същото важи и за сътворението. Отново и отново, Бог, Отец, получава заслугата за създаването на всичко, а Исус е каналът, чрез който Той направил това. Дори в началото на тази глава на Евреи се казва: „Бог ... е създал световите“ и се казва, че ги е създал „чрез“ „Своя Син“ (Евреи 1:1, 2). Павел пише: „Бог ... създаде всичко чрез Исус Христос“ (Ефесяни 3:9, Версия на крал Яков).

Исус е Бог и Той сътрудничи на Своя Баща при създаването на всички неща. Йоан пише за това: "В начало бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. То в начало беше у Бога. Всичко чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от това, което е станало." (Йоан 1:1-3)

Тук Исус е наречен „Бог“, но има ясно разграничение между Него и „Богът“, с когото е бил. Богът, с когото бил Исус, е Бог, Отец. Исус не бил същият „Бог“, с когото бил, а по-скоро Исус бил Бог в смисъл, че е божествен точно като Неговия Баща. Бащата е Бог, така че, непременно, Неговият Син е Бог по природа. Библейските гръцки учени обикновено се съгласяват, че вторият път, когато думата „Бог“ е използвана в Йоан 1:1, тя се използва като „качествено съществително“, за да опише качествата на „Словото“. „Харнър казва, че съществителните „с анартрен [без член] предикат пред глагола са предимно качествени по значение“ (*Журнал на Библейската литература*, Филип В. Харнър, статия „Качествени анартни предикатни съществителни: Марк 15:39 и Йоан 1:1.“) „Изречението може да бъде преведено така: „същата природа като Бог. Това би бил един от начините за представяне на мисълта на Йоан, която, както разбирам, е, че хо логос [„словото“], не по-малко от хо теос [„Богът“], има природата на теос.“ (Пак там)

Качества на Отец

Четенето на Библията разкрива ясни разлики между Отец и Сина. Следва частичен списък на качества на Бог, Отец:

Той е този, който изпратил Сина Си.

„И ние видяхме и свидетелстваме, че Отец е изпратил Сина да бъде Спасител на света“ (1 Йоан 4:14).

Той е този, който е дал на Сина си делото.

Исус казва: „Аз те прославих на земята: завърших делото, което Ти ми даде да върша“ (Йоан 17: 4).

Той е този, който е заповядал на Сина си какво да казва и говори.

Исус казва: "Защото Аз не говорих от Себе Си, а Отец, който Ме прати, Той Ми даде заповед какво да кажа и какво да говоря." (Йоан 12:49).

Той е този, който е дал на Сина Си власт над всяка плът.

Исус казва: "както си Му дал власт над всяко създание да даде вечен живот на всички, които си Му дал." (Йоан 17:2)

Той е този, който е дал власт на Сина Си.

Исус казва, че Неговият Отец "Му е дал власт да извършва съд, защото е Човешкият Син." (Йоан 5:27)

Той е този, който казва на Сина Си да седне отдясно.

"А на кого от ангелите е казал някога: „Седи отдясно Ми, докато положи враговете Ти под краката Ти“?" (Евреи 1:13)

Той е този, който е помазал Сина Си.

"Възлюбил си правда и си намразил беззаконие; затова, Боже, Твоят Бог Те е помазал с миро на радост повече от Твоите събрата.“" (Евреи 1:9)

Той е този, който е дал Духа Си на Сина Си.

"Защото Този, Когото Бог е пратил, говори Божиите думи; понеже Той не Му дава Духа с определена мярка." (Йоана 3:34, Нов завет 2000).

Той е този, който е дал на Сина Си да има живот в Себе Си.

"Защото както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си;" (Йоана 5:26).

Той е този, който е дал на Сина си цялата власт на небето и земята.

"Тогава Исус се приближи към тях и им говори, като каза: Даде Ми се всяка власт на небето и на земята." (Матей 28:18).

Той е този, който възвисил високо Сина Си.

"Затова и Бог Го възвиси най-високо ... ;" (Филипяни 2:9)

Той е този, който е дал на Сина си име, което е над всяко

име. "Затова и Бог Го възвиси най-високо и Му даде Името, което е над всяко друго име;" (Филипяни 2:9)

Той е този, който е предал всичко в ръката на Сина си.

„Отец обича Сина и е предал всичко в ръцете му“ (Йоан 3:35).

Той е този, който е поверил всичкия съд на Сина Си.

"Защото Отец не съди никого, а е предал целия съд на Сина," (Йоан 5:22).

Той е този, на когото Христос ще бъде подчинен през цялата вечност.

"А когато всичко Му бъде покорено, тогава и Самият Син ще се покори на Този, който Му е покорил всичко, за да бъде Бог всичко във всичко." (1 Коринтяни 15:28)

Той е този, който е главата на Христос.

"Но искам да знаете, че глава на всеки мъж е Христос, глава на жената е мъжът, а глава на Христос е Бог." (1 Коринтяни 11:3)

Той е Богът на нашия Господ Исус Христос.

"така че Бог на нашия Господ Исус Христос, Отец на славата, да ви даде дух на мъдрост и откровение в познаването на Него Самия," (Ефесяни 1:17)

В никой от случаите не откриваме, че това е точно обратното. Синът никога не е изпращал Отец никъде. Той никога не е давал на Отец дело, нито Му е заповядвал какво трябва да говори. Синът никога не е давал сила или власт на Своя Баща. Синът никога не е помазвал Своя Баща. Той никога не е давал живот на Своя Баща. Бащата никога не е бил и няма да бъде подчинен на Своя Син. Синът не е глава на Отца, нито е Неговият Бог. Повечето хора признават, че Отец притежава най-висок ранг. Непрекъснатият опит на тринитаристите да направят Сина абсолютно равен на Отец е практическо доказателство, че Той не е такъв. Те никога не се стремят да докажат, че Отец е равен на Сина. Вярно е, че Исус е равен на Своя Баща в много отношения, включително в природата, но във всеки от аспектите, споменати в горните стихове, Отец заема най-високата позиция. Всъщност Той е единственото същество в Библията, на което са дадени наименования като „Всевишният“.

Един обладан човек се приближил до Исус, "И изкрещя със силен глас и каза: Какво имам аз с Теб, Исусе, Сине на Всевишния Бог? Заклевам Те в Бога, недей ме мъчи!" (Марко 5:7). В случай, че този човек е събркал, имаме потвърждение от

Божия ангел, Гавраил, който казва за Исус: „Той ще бъде велик и ще се нарече Син на Всевишния; и Господ Бог ще му даде престола на баща му Давид” (Лука 1:32).

Колко Всевишни може да имате? Ако има повече от един Всевишен, значи току-що сте елиминирали Всевишния, защото сега имате комитет от всевишни. Може да има само един Всевишен.

Павел пише: "Но искам да знаете, че глава на всеки мъж е Христос, глава на жената е мъжът, а глава на Христос е Бог." (1 Коринтяни 11:3). Обяснявайки наследството, Павел спрял, когато стигнал до Бог. Защо? Не може да отиде по-високо! Отец е Всевишният Бог и Той е главата на Христос.

Титли на Отец

Всевишният

Над всички

По-голям от всички

Бог и Отец на всички

Древният по дни

Единственият истински Бог

Господар на небето и земята

Единственият Владетел

Отец е наречен „Древният по дни“ в Даниил 7:9, 13, 22. Той е единственият, получил това звание в Библията. Мислите ли, че има причина за това? Бог се опитва да ни каже нещо за Себе Си. Той е по-възрастен от всяко друго същество във Вселената.

Павел пише за Отца: „Един Бог и Баща на всички, който е над всички, и чрез всички, и във всички вас“ (Ефесяни 4:6). Отец е Всевишният Бог и като такъв е „преди всичко.“

За заключителната молитва на Христос на последната вечеря, Библията казва: "Това каза Исус, и като вдигна очите Си към небето, каза: Отче, настана часът: прослави Сина Си, за да Те прослави и Синът Ти, както си Му дал власт над всяко създание да даде вечен живот на всички, които си Му дал. А това е вечен живот — да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Исус Христос, когото си изпратил." (Йоан 17:1-3)

Исус нарекъл Своя Баща „единственият истински Бог. „Гръцката дума *μονος*, която е преведена като „единствен“, означава „сам, (без придружител)“ (*Гръцки лексикон на Тайер*). Колко могат да бъдат истинските богове, ако има само един?

Гръцката дума *αληθινος*, която е преведена като „истински“, означава „реален, истински, оригинален, ... тя поставя контраст между реалностите и техните подобия“ или прилики (*Гръцки лексикон на Тайер*). Тази дума отличава оригинала от приликите му. Използва се в Евреи 8:2, където се казва за Христос, че Той е „Служител на светилището и на истинската скиния, която Господ е поставил, а не човек. Павел различавал първоначалната скиния, която Бог поставил на небето, от копието, което Мойсей построил на земята.

Когато Исус нарича Своя Баща „единственият истински Бог“, Той не се изключва от това да бъде Бог, а заявява, че Неговият Баща е единственият първоначален Бог. Исус е образът на истинския Бог, но не и самият истински Бог.

Вечният живот е да познаваме и Бащата, и Неговия Син Исус Христос. Може би сте се чудили защо Исус е оставил някого извън това уравнение. Ако има трети бог, наречен „Светият Дух“, тогава за вашето спасение не е необходимо да го познавате, защото вечният живот зависи от това да познавате само две личности - Отец и Неговия Син, Исус Христос. (Ще изучаваме за Светия Дух в следващата глава.)

Павел пише, че трябва да се молим за всички, защото Бог "иска да се спасят всички хора и да дойдат до познаването на истината. Защото има само един Бог и един Посредник между Бога и хората — Човекът Христос Исус," (1 Тимотей 2:4-5).

Павел също пише, "И така, относно яденето на идоложертвено: знаем, че идолът е нищо в света и че няма друг Бог, освен Един. Защото, дори и да има така наречени богове — било на небето, или на земята, както има много богове и много господари — за нас има само един Бог — Отец, от когото е всичко, и ние за Него; и един Господ — Исус Христос, чрез когото е всичко, и ние чрез Него." (1 Коринтяни 8:4-6)

Павел е много категоричен в този стих. Той казва, че „няма друг Бог освен един.“ Ако имаше двама или трима богове, можеше ли Павел да направи това изказване? Не! Бог е само един и Павел не ни оставя в неведение относно самоличността на този един Бог. Той казва, „за нас има само един Бог, Отец ...“ „Единственият Бог“ от Библията, до когото „няма друг“, е „Отец. „Павел е много ясен по този въпрос. Не е необходимо никой да допуска грешка по този въпрос. Павел също посочил, че „всички неща“ са Негови или от Него. Отец е източникът на всичко. След това посочва, че има и „един Господ Исус Христос, чрез когото са всички неща.“ Исус е каналът, през който текат всички благословения. Той е отделен и различен от „единия Бог“ на Библията. Всъщност терминът „един Бог“ се използва седем пъти в Библията (Малахия 2:10; Марк 12:32; Римляни 3:30; 1 Коринтяни 8:6; Ефесяни 4:6; 1 Тимотей 2:5; Яков 2:19) и при всяко от тях се отнася изключително за Отца.

Един ден Исус разисквал с фарисеите и садукееите. "А един от книжниците, който дойде и ги чу, като спореха, като видя, че им отговори добре, Го попита: Коя е първата от всички заповеди? Исус отговори: Първата е: "Слушай, Израилю:

Господ, нашият Бог, е един Господ; и да възлюбиш Господа, своя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с целия си ум и с цялата си сила!" А ето втората, (подобна на нея): "Да възлюбиш ближния си като себе си!" Друга заповед, по-голяма от тези, няма." (Марко 12:28-31). Като дал отговор на този книжник, Исус започнал с ударението, че има само един Бог.

"Книжникът Му казал: Правилно, Учителю! Ти говори според истината, защото Бог е един и няма друг освен Него; и да Го люби човек с цялото си сърце, с целия си разум и с цялата си сила, и да люби ближния си като себе си — това е много повече от всичките всеизгаряния и жертви." (Марко 12:32-33). Отговорът на този книжник бил много категоричен и изключителен, като заявява, че „има един Бог; и няма друг освен него.“ Забележете, че книжникът не казал, „няма друг освен тях.“ Той използвал единствено думата „той“, за да се позове на един индивид. Думата е в единствено число и на английски, както и на гръцки, и в арамейския превод на гръцки. Всеки път, когато в Библията местоименията се използват както за Отца, така и за Сина, те винаги са в множествено число, като „ние“, „нас“, „нашите“, „техните“ и др. Никъде няма случай, Бащата и Синът да се споменават с единични местоимения като „аз“, „мен“, „той“, „Него“ и др. Този книжник имал предвид една личност, когато казва, „има един Бог; и няма друг освен него.“

Можем да сме сигурни кого е имал предвид този книжник като говорел за „единствения Бог., В друг момент, когато Исус разисквал с евреите, "Исус отговори: Ако Аз Сам славя Себе Си, славата Ми е нищо; Моят Отец е, който Ме слави, за когото вие казвате, че е ваш Бог;" (Йоан 8:54). Исус знаел, че когато един евреин говори за Бог, той има предвид Неговия Баща. Исус знаел, че когато този книжник казал, че „има един Бог; и няма друг освен него“, той говорел конкретно за Неговия Баща. Това би било идеалната възможност за Исус да го поправи, ако се заблуждава. Исус би могъл да каже, „Е, всъщност има трима Богове и аз съм един от тях.“ Но Исус не го направил. Вместо това Библията казва: "Исус, като видя, че той отговори разумно, му каза: Не си далеч от Божието царство. И никой вече не смееше да Му задава въпроси." (Марко 12:34) Вместо да поправи този човек, Исус го поздравил за добрия му отговор. Библията е ясна по отношение на идентичността на Бог и Неговия единороден Син.

Забележете някои библейски факти за Отец, Сина и Светия Дух.

Отец

- „Бог Отец“ 13 пъти
- „Всевишният Бог“ 11 пъти
- „Всевишният“ 6 пъти
- „Единственият истински Бог“ веднъж

Исус

- „Божи син“ 46 пъти.

Божият "свято дете" два пъти
Неговият „първороден“ 4 пъти
"Единороден" 5 пъти
„Първородният“ веднъж

Светият Дух

"Духът на Бога" 26 пъти
„Божият Дух“ 9 пъти
„Твоят дух“ 4 пъти
„Светият Дух Божи“ веднъж

За разлика от тези обикновени библейски факти, нека разгледаме някои от фразите, използвани от тринитаристите, и да видим колко пъти те се използват в Библията.

Тринитарни фрази

„Триединство“ 0 пъти
„Триединен Бог“ 0 пъти
„Бог в три лица“ 0 пъти
„Три личности“ 0 пъти
„Бог Син“ 0 пъти
„Бог Свети Дух“ 0 пъти

Заключение

На всички места, където за Исус се говори, че Той е Божият Син, никога няма пояснение, което да разкрие, че не трябва да приемаме тези думи в техния естествен смисъл. Три пъти, докато Исус бил на земята, Бог Отец говорел от небето и два от тези пъти казал за Исус: „Това е Моят възлюбен Син ...“ Ако Бог не е очаквал да вярваме точно на това, което казва за Своя Син, защо не ни е казал? Той имал много възможности да обясни, че всъщност Исус е Негов спътник или еманация на самия Него, както твърдят тринитаристите и тритеистите, но Той пропуснал всяка възможност. Нито веднъж не ни се казва, че Исус е някой различен от Неговия действителен Син. Ако Бог е искал да вярваме в нещо различно от това, че Исус е Неговият истински Син, тогава Той се е справил много зле по отношение на това как този въпрос е обяснен в Писанието. И дори е направил много, много изявления в Библията, които само щели да ни карат да вярваме в нещо различно от истината. Приятели, „Бог не е автор на объркване“ (1 Коринтяни 14:33). Бог иска да вярваме точно в това, което Той казва за Своя Син. Ако вярваме в нещо друго, ние правим Бог лъжец. "Който вярва в Божия Син, има свидетелството в себе си;

който не вярва в Бога, Го е направил лъжец, защото не е повярвал на свидетелството, с което Бог е свидетелствал за Своя Син." (1 Йоаново 5:10).

Фактът, че Исус е Божият Син е най-важната доктрина в Библията. Исус казал, че ще построи Своята църква върху тази истина (Матей 16:13-18). Йоан казал, че това е същинската идея, която иска да възприемете от неговите писания (Йоан 20:30, 31). Относно вярата, че Исус е Божият Син Йоан също казал, че тя е ключът към побеждаването на света (1 Йоан 5:5). Именно тази истина отключва красотата на Божията любов (1 Йоан 4:9, 10) и именно тази истина ще трансформира вашия характер по Божия образ (2 Коринтяни 3:18).

Бих искал да помислите за нещо. Дори тринитаристите, когато търсят новоповярвали в света, никога няма да използват доктрината за Триединството, за да обърнат грешниците, а по-скоро използват това, което наричат ерес, тъй като знаят, че то има по-голяма сила да обръща хората, отколкото тяхната любима доктрина за Триединството. Тринитарните църкви по света ще кажат на грешниците, че Бог ги обича толкова много, че е дал Сина Си да умре за греховете им. Това достига до сърцата на бъдещите новопокръстени и им носи сила в живота за преодоляване на греха. И все пак, за съжаление, след като се обърнат и влязат в църквата, им се казва, че Исус всъщност не е Божият Син, а втората личност на Триединството и че Той не може да умре за греховете им, защото Бог не може да умре. По този начин истината, която им е дала сила в началото, ефективно се премахва, оставяйки ги в състояние на имащи вид на благочестие, но без сила.

Ако един тринитарист се приближи до изгубен грешник и каже: „Бог те обича толкова много, че изпрати спътника си на света, за да се преструва, че е Неговият Син, и да се преструва, че умира за теб“, това би било толкова безполезно и то не би могло да обърне грешника към Господ. Исус казва: „Истината ще ви направи свободни.“ (Йоан 8:32) Истината е това, което обръща и освобождава хората, а не лъжата.

Повечето богослови ще признаят, че триединството не е изрично преподавано в Стария Завет. Някои са намерили стихове, които евентуално биха могли да подкрепят идеята, но тя не се преподава ясно никъде в Стария Завет. Този факт е илюстриран от еврейския народ, който като цяло отхвърля всяка форма на триединство като напълно чужда на Стария Завет. Те са строго и категорично монотеистични.

Отново, повечето богослови ще признаят, че триединството не е изрично преподавано в Новия Завет. Вярно е, че има стихове, които се използват в подкрепа на идеята, но доктрината никъде не е очертана в Новия Завет и има огромен брой стихове, които учат в противоречие с него. Едва когато римокатолическата църква започнала да слива езичеството с християнството, доктрината за “християнското” Триединство била представена на света. Повечето църкви днес, които вярват в триединството, не използват езика на Писанието, за да дефинират тази доктрина, а по-скоро заемат език от католически църковни отци или вероизповедания, за да изложат доктрината.

Помислете за следното. Ако триединството в действителност е истината, в която Бог иска да вярваме, тогава Той не е успял да предаде нейния смисъл през първите 4000 години от земната история. Велики хора от старо време, като Ной,

Авраам, Исак, Яков, Йосиф, Мойсей, цар Давид, Даниил и др., всички те умрели без ни най-малко намек, че Бог е триединство. Енох и Илия отишли на небето, без да видят смърт, въпреки че никога не са чували, че Бог е Триединство. Раннохристиянската църква процъфтявала с хиляди, обърнати на ден, и въпреки това Триединството им било чуждо. Ако Триединството беше вярно, то тогава излиза, че най-накрая, около четиристотин години след смъртта на Христос, католическата църква е разбрала, че Бог е Триединство и Бог най-накрая успял да го изясни на света, като използвал формули и вярвания, гласувани на съборите в Никея и Константинопол през 325 и 381 г. сл. Хр.

Приятели, това не може да е така. Основното знание за спасението било разкрито на Адам и Ева и било познато от Божия народ през всяко поколение и Триединството не било част от това знание. Самият Исус казва, че вечният живот зависи от познаването на единствения истински Бог и Исус Христос, а не от Триединството. Единствената доктринална изповед, дадена в Библията преди кръщението, е „Вярвам, че Исус Христос е Божият Син“ (Деяния 8:37). Днес в много църкви трябва да изповядаш вяра в Триединство преди кръщението. Това не е било част от ранното християнство. Малко след Никейския събор през 325 г. сл. Хр., когато учението за Триединството е било в ранните си етапи на формиране, един изменен християнин пише:

„Никога не сме чували, Господарю мой, за две неродени същества, нито за едно, разделено на две; ... но има едно неродено и друго наистина от Него ” (Писмо, написано от Евсевий Никомедийски, както се намира в *„Исторически преглед на Съборът в Ница*, от Исак Бойл, стр. 41. Тази книга е включена в изданието на Baker Book House на *Евсевиевата Църковна история*)

Учението за Триединството било изненада и шок за ранното християнство. За съжаление днес то е почти общоприето като истина, въпреки че не е преподавано в Писанията и объркващите му противоречия не могат да бъдат примирени.

Ние сме призовани „сериозно да се борим за вярата, която някога е била предадена на светиите“ (Юда 1:3), а Триединството не е част от тази вяра. То е чуждо на писанията. То е странен бог, когото бащите ни не са познавали.

Моля се да имате „общение ... с Отца и с Неговия Син Исус Христос“ (1 Йоан 1:3). Оставям ви с поздрава на Павел: „Мир на братята и любов с вяра от Бог Отец и Господ Исус Христос“ (Ефесяни 6:23).

Глава 3

Светият Божи Дух

В първите две глави разгледахме какво казва Библията за Бог, Отец и Неговия единороден Син, Исус Христос. Научихме, че „има само един Бог, Отец“ (1 Коринтяни 8:6). който е „единственият истински Бог“ (Йоан 17:3). Научихме също, че Бог има истински Син, Който е Божият "първороден", "свято дете" и "Единородният Син на Бога" (Колосяни 1:15; Деяния 4:30; Йоан 3:18).

И все пак това не е краят на историята. Исус обеща да изпрати „друг Утешител“ (Йоан 14:16). В последната беседа с учениците Си, в нощта преди

смъртта Си, Исус им разказва за един дар, който ще бъде даден, за да им помогне след Неговото заминаване.

Исус казва: "Ако Ме обичате, ще пазите Моите заповеди. И Аз ще поискам от Отца и Той ще ви даде друг Утешител, за да бъде с вас вовеки —" (Йоан 14:15-16, Библия, ревизирано издание). Целта на даряването на Утешителя е Той да остане завинаги с учениците. Това била отлична новина за учениците, защото те се натъжили, когато чули за скорошното заминаване на Христос. Исус продължил Своята беседа, заявявайки, че ще изпрати "Духа на истината, когото светът не може да приеме, защото нито Го вижда, нито Го познава; но вие Го познавате, защото Той пребъдва с вас и ще бъде във вас." (Йоан 14:17).

Исус казва, че светът не може да приеме Духа на истината, защото не го е видал, нито го е познал. Светът не вижда, че този дар е достъпен за тях, нито познава Личността, която е Утешител.

Веднага след това обяснение Исус казва нещо изненадващо. Той казва на учениците Си, „но вие го познавате.“ Как учениците биха могли да познаят обещания „Утешител, който е Светият Дух“ ако Исус още не се беше помолил за дара и очевидно още не е бил даден? Йоан заявява, "(Светият) Дух още не беше даден, понеже Исус още не се беше прославил." (Йоан 7:39).

Исус обяснил, „вие го познавате; защото той живее с вас и ще бъде във вас“ (Йоан 14:17). Кой живееше с учениците? Исус Христос! Исус обяснил, че скоро тази Личност, която живеела с тях, щяла да бъде в тях. Със сигурност би било по-добре Утешителят да живее в учениците, вместо да живее извън тях. Точно това казва Исус малко по-късно. В същата реч Исус казал: "Обаче Аз ви казвам истината — за вас е по-добре Аз да отида, защото ако не отида, Утешителят няма да дойде при вас; но ако отида, ще ви Го изпратя." (Йоан 16:7).

Исус казва, че за учениците Му би било по-добре, ако Той ги остави, отиде при Своя Отец и изпрати Утешителя да живее в тях. Той също така посочил, че идването на Утешителя зависи от Неговото напускане и прославяне. Докато Христос живеел на земята като човек, не било възможно този обещан Утешител да дойде да живее в учениците.

Исус не завършил разговора си в стих 17. В следващия стих Той казва: "Няма да ви оставя без утеха; ще дойда при вас." (Йоан 14:18, Версия на крал Яков). Това хвърля много светлина по темата. То обяснява защо Утешителят не може да дойде, докато Христос не си отиде и не бъде прославен, тъй като Христос казва, че Той самият ще се върне при учениците Си, за да ги утеши.

Нека продължим да четем беседата на Христос, за да видим как Той затвърдил тази идея. "Още малко и светът вече няма да Ме вижда, а вие Ме виждате. Понеже Аз живея, и вие ще живеете. В онзи ден ще познаете, че Аз съм в Своя Отец, и вие в Мен, и Аз във вас." (Йоан 14:19-20). Няколко мига по-рано Исус бил казал на учениците Си, че Утешителят „ще бъде във вас.“ Исус казва, че когато дойде Утешителят, „ще разберете, че съм във вас.“ Той уверява Своите ученици, че няма да изпрати някой друг, който да ги утешава, но че Самият Той ще дойде да им бъде Утешител. Не е ли толкова красиво! Учениците били станали близки приятели на Христос; толкова близки, че Йоан се чувствал удобно облегнат на пазвата Му. За тях било утеха, когато Христос е наблизко. Сега Исус им съобщава чудесна

новина. Той им казва, че след като отиде при Своя Отец, ще се върне при тях като Утешител и те ще знаят, че Той е бил този, който живее в тях - ще разпознаят, че същият Този, който живее с тях, сега е в тях, чрез Неговия Дух.

След това Исус казал нещо, което накарало един от учениците Му да Го попита как може да стане това. Исус казал: "Който има Моите заповеди и ги пази, той Ме обича; а който Ме обича, ще бъде възлюбен от Моя Отец и Аз ще го възлюбя, и ще му се явя лично. Юда (не Искариотски) Му каза: Господи, защо ще се явиш на нас, а не на света? Исус му отговори: Ако Ме обича някой, ще пази учението Ми; и Отец Ми ще го възлюби и Ние ще дойдем при него, и ще направим обиталище у него." (Йоан 14:21-23).

Много хора вярват, че в Йоан 14^{та} глава, Исус се опитва да научи Своите ученици, че Бог е триединство, че Светият Дух е трети член на Божието семейство. Но, когато Исус бил помолен да се обясни, Той не казал на хората, нещо подобно на „Бог е триединство.“ Вместо това Той дал пределно ясно да се разбере, че след като напусне света, ще се върне, за да направи обиталището Си в сърцата на Своите ученици. Той не само щял да се върне, но и Неговият Баща щял да дойде с Него, за да живеят и двамата в сърцата на Неговите деца, не физически, а чрез Божия Дух. По този начин учениците биха могли да имат интимно общение и общуване както с Отец, така и с Неговия Син. Йоан подчертава това, когато написал: "Това, което сме видели и чули, него възвестяваме и на вас, за да имате и вие общение с нас; а пък нашето общение е с Отца и с Неговия Син Исус Христос." (1 Йоан 1:3)

В началото на беседата на Христос при последната вечеря Той казал: "Да не се смуцава сърцето ви; вие вярвате в Бога, вярвайте и в Мене. В дома на Моя Отец има много обиталища; ако не беше така, Аз щях да ви кажа, защото отивам да ви приготвя място." (Йоан 14:1-2). Ако идването на Утешителя е било нещо повече от Отец и Син, Той би ни казал. Ако Бог бе съставен от три лица (личности), Той щеше да ни го каже. Ако единственият истински Бог беше повече от само Отец, Исус щеше да ни го каже. Вместо това в края на тази беседа Той казва, че Неговият Баща е „единственият истински Бог“ (Йоан 17:3). Ако Исус е искал да повярваме, че Бог е триединство, тогава излиза, че Той се е справил много зле с обяснението Си. Той имал много възможности да обясни, че Бог е Триединство, но никога не го е направил. Не само не успял да ни каже, че Бог е Триединство, но отново и отново правел изявления, които не са в хармония с учението за Триединството. Ако Той е искал да вярваме, че Бог е Триединство, Той е направил много изявления, които биха послужили само за объркване, а не за изясняване. Но „Бог не е автор на объркването“ (1 Коринтяни 14:33). Исус иска да вярваме, че „има един Бог; и няма никой друг освен него“; „Бог Отец“, който е „единственият истински Бог“ (Марк 12:32; Йоан 6:27; 17:3).

Чрез няколко други стиха Йоан изразил прекрасната истина за Бог Отец и Неговия Син, Исус Христос, живеещ в нас. Той пише: "Никой, който върви напред и не пребъдва в Христовото учение, няма Бога; този, който стои в учението, той има и Отца, и Сина." (2 Йоан 1:9). В 1 Йоан 2:22, 23 той пише: "Кой е лъжец освен онзи, който отрича, че Исус е Христос? Такъв човек е антихрист, който се отрича от Сина няма и Отца. Който се отрича от Сина, няма нито Отца; а който изповядва

Сина, има и Отца." Наистина е благословение да имаме лично общение както с Отец, така и с Неговия Син и съм много благодарен, че Бог ни го е предоставил.

Обещаният Утешител

Когато Исус щял да се възнесе на небето, Той заповядал на учениците Си "да не напускат Йерусалим, но да чакат обещанието на Отца, за което, каза Той, чухте от Мене." (Деяния на апостолите 1:4). Исус посочил на учениците Си напред към деня, когато Светият Дух щял се излее върху тях с голяма сила. Той продължил: "Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Светият Дух, и ще бъдете свидетели за Мене както в Йерусалим, така и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята." (Деяния на апостолите 1:8).

Учениците чакали в горната стая в Йерусалим Духът да бъде излян, както било обещано. Тогава той дошъл и те проповядвали Евангелието на Исус Христос със сила на многото евреи, събрани в Йерусалим. По отношение на изливането на Духа Петър казва: "Бог възкреси този Исус, на което ние всички сме свидетели. И така, като се възвиси отдясно на Бога и взе от Отца обещания Свят Дух, Той изля това, което виждате и чувате." (Деяния на апостолите 2:32-33).

Подаръкът, който бил излят на Петдесетница, е все още достъпен за нас днес и можем да го получим, ако го разпознаем и приемем. И все пак дарбата на Светия Дух не винаги е била достъпна по един и същи начин. Всъщност Библията ни казва, че Бог е осигурил нещо по-добро за нас, отколкото е направил за всички, които са живели преди Христос да дойде на тази земя. Четем за това в Евреи 11^{та} глава. След като разказва за могъщата вяра на патриарсите и пророците в Стария Завет, главата завършва с думите: "Но всички тези, ако и да бяха засвидетелствани чрез вярата им, пак не получиха изпълнението на обещанието, да не би да постигнат съвършенство без нас; защото за нас Бог промисли нещо по-добро." (Евреи 11:39-40)). Това е прекрасно! Бог е осигурил нещо по-добро за нас, отколкото е осигурил за всички онези могъщи мъже и жени на вярата в Евреи. Всички те умрели, без да получат обещанието на Утешителя, за което Исус говори в Йоан 14^{та} глава и в Деяния 1^{ва} глава.

Моля, не ме разбирайте погрешно, Светият Дух действа върху сърцата на хората много преди деня на Петдесетница, помагайки им да преодолеят греха. Патриархът Давид пише: "да не ме отхвърлиш от присъствието Си, нито да отнемеш от мене Святия Си Дух." (Псалми 51:11). Това показва, че Светият Дух е действал преди Христос да дойде на земята. Не само това, но за да бъдем по-конкретни, Библията казва, че Духът на Христос е действал в старозаветните времена. Петър пише за пророците: "За това спасение претърсиха и изследваха пророците, които пророкуваха за благодатта, която беше назначена за вас, като издирваха кое или какво време посочваше Христовият Дух, който беше в тях, когато предизвестяваше Христовите страдания и идващата след тях слава." (1 Петър 1:10-11). Духът на Христос живеел в пророците, много преди деня на Петдесетница, но според Писанието имало нещо специално в идването на Утешителя на Петдесетница; нещо различно и по-добро от всякога изливано досега. Нека прочетем за този по-добър подарък.

Нещо по-добро

В Евреи 2:18 намираме ключа, който обяснява кое е било по-доброто при изливането на Светия Дух по време на Петдесетница. Там четем: "Понеже в това, дето и сам Той пострада като изкушен, може и на изкушаваните да помага." (Евреи 2:18) Ето отговора! Това е нещо по-добро, което е достъпно за нас днес, което не би могло да бъде достъпно за древните пророци. Въпреки че Духът на Христос живеел в пророците, Христос още не бил изкушен и следователно не можел да им помогне по същия начин, по който може да помогне на нас сега. Думата „помощ“ в този стих е преведена от гръцката дума βοηθησαι, което означава „да помагаш, да облекчаваш, да подкрепяш“ и, както казва гръцкият лексикон на Тайер, това също означава, „да тичам при вика на намиращите се в опасност.“ Харесва ми това определение! Стихът ни казва, че тъй като Христос е пострадал, бивайки изкушаван, Той е в състояние да дойде бързо при нас, за да ни помогне, когато извикаме към Него за помощ когато ние сме изкушавани. Библията казва: "и Ме призови в ден на напаст; и аз ще те избавя; и ти ще Ме прославиш." (Псалми 50:15). Когато сме изкушени, имаме сериозни неприятности и призовем Господ на помощ, Той веднага ще ни се притече на помощ и ще ни даде победата, от която толкова се нуждаем. Христос е способен да направи това за нас по начин, по който не би могъл да го направи за пророците от древността, защото днес Той вече е преживял какво е да бъдеш изкушен. Ето защо Исус нарекъл Утешителя, „друг Утешител.“ Гръцката дума αλλου, която в този стих е преведена като „друг“, е била използвана в гръцкия превод на Стария Завет, в 1 Царе 10:6. Там се казва за Саул: "Тогава ГОСПОДНИЯТ Дух ще дойде върху теб и ще пророкуваш заедно с тях, и ще станеш друг човек." (1 Книга на Царете 10:6). Саул се превърнал в друг човек заради това което преживял. Исус се превърнал в друг Утешител, защото сега Той бил преживял какво е да бъдеш изкушен.¹

Помислете за минута. Да предположим, че вашият тийнейджър е загинал в самолетна катастрофа, а на следващата седмица вашият съпруг е загинал в автомобилна катастрофа. А сега да предположим, че се приближавам до вас и казвам: „Знам точно през какво преминавате“, въпреки че никога не съм преживявал това. Бих ли могъл да ви утеша с тези думи? Със сигурност не! Ако никога не съм изпитвал какво преживявате, ще ми е много трудно да разбера какво чувствате или как да ви помогна докато минавате през това. Дори ако бях изпратен от някой, който е преживял трудностите, които преживявате, моята утеша за вас не би могла да бъде същата, както ако този, който е преживял вашите сътресения, сам не дойде да ви утеша.

Много християни вярват, че Исус е дошъл на тази земя като човек и е преживял какво е да имаш изпитания и изкушения, а след това се е върнал на небето, за да

¹ Съответно идеята за другия Утешител би могла да се обясни чрез факта, че Исус идва по **друг начин (чрез Духа Си) при учениците Си** и всички останали вярващи.

изпрати някой друг да ни утеши. Ако това е вярно, тогава защо не го е изпратил първо него? Някой, който е преживял нашите скърби, е по-квалифициран да ни утеши, отколкото различен човек, който просто е изпратен от негово име.

Библията казва, че Исус Христос „е бил изкушен във всичко като нас, но без грях“ (Евреи 4:15). Исус Христос е преживял това, което преживяваме, когато сме изкушени и поради това Той е в състояние да ни помогне, когато сме изкушавани по-добре, отколкото Той е можел преди да дойде на земята. Той е този, който казва: „Няма да ви оставя безутешни: ще дойда при вас.“ Хвалете Господ, че нашият Утешител знае какво преживяваме в борбите си с изкушението. Дадено ни е ценно обещание в 1 Коринтяни 10:13. Там се казва: "Никакво изпитание не ви е постигнало освен това, което може да носи човек; но верен е Бог, Който няма да ви остави да бъдете изпитани повече, отколкото ви е силата, а заедно с изпитанието ще даде и изходен път, така че да можете да го издържите." (1 Коринтяни 10:13) Начинът на бягство, който Бог ни е определил, е да призовем Господ за помощ. Винаги, когато сме изкушени, ако Го призовем, Той ще ни помогне. И Бог е обещал, че е направил този път за бягство при всяко изкушение. Тази стара поговорка „дяволът ме накара да го направя“ е абсолютно невярна. Дяволът не може да ни накара да направиш каквото и да е. Той може да използва силни съблазни, но никога не може да ви принуди да съгрешите. Винаги има начин за бягство и нашият Утешител копнее да ни даде победата.

Исус казва, че когато дойде Утешителят, "Той ще обвини света за грях, за правда и за съд;" (Йоан 16:8)). Точно това казва Библията, че Исус би направил, когато се върне при нас като наш Утешител. "И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ни Духа на Сина Си, Който вика: Авва, Отче!" (Галатяни 4:6). И в книгата Деяния четем: "Бог, като възкреси Своя Син, първо до вас Го изпрати, за да ви благослови, като отвърща всеки от вас от нечестия ви." (Деяния на апостолите 3:26). След като Бог възкресил Своя Син от мъртвите, Той изпратил Неговия Дух в сърцата ни, за да ни благослови, като ни отклони от греховете ни. Исус Христос е най-добрата Личност, квалифицирана за това дело, защото Той "е бил във всичко изкушен като нас, но пак е без грях." (Евреи 4:15). Хвалете Господа, че имаме Утешител, който знае какво преживяваме в нашите борби с изкушението и може да ни помогне по-добре от всеки друг.

Това е дарбата, която Бог има желание да даде на всички, които искат (Лука 11:13). Това е дарбата, която „светът не може да получи, защото не го вижда, нито го познава“ (Йоан 14:17). Светът не признава, че този дар съществува; те не знаят кой е техният Утешител и затова не могат да Го приемат. Приятели, Бог не иска да бъдете като останалия свят, Той иска да знаете кой е вашият Утешител, за да можете да получите пълните предимства на този благословен дар. Исус казва: „Няма да ви оставя безутешни: ще дойда при вас“ (Йоан 14:18, Версия на крал Яков). Исус Христос, Божият Син, е нашият Утешител. Всъщност Йоан ни казва точно това в 1 Йоан 2:1. Забележете какво пише тук: "Дечица мои, това ви пиша, за да не съгрешите; но ако някой съгреша, имаме Ходатай [παράκλητος; Утешител] при Отца — Исус Христос Праведния." Другите четири пъти, когато думата παράκλητος е използвана в Библията, тя е преведена като Утешител. На

гръцки език няма разлика между ходатая в този стих и Утешителя в другите писания на Йоан и тук Йоан ясно ни казва, че Утешителят е Исус Христос.

Библията казва за Исус: "Затова и може напълно да спасява онези, които идват при Бога чрез Него, понеже винаги живее, за да ходатайства за тях." (Евреи 7:25). Исус е нашият ходатай, нашият посредник. Библията казва: "Защото има само един Бог и един ходатай между Бога и хората — Човекът Христос Исус," (1 Тимотей 2:5). Колко посредници имаме между нас и Бога? Един! И все пак Библията казва: "Така също и Духът ни помага в нашата немощ — понеже не знаем да се молим както трябва; но самият Дух ходатайства в нашите неизговорими стенания;" (Римляни 8:26). Духът ходатайства за нас като наш Ходатай (Застъпник) и Утешител. Този Дух, който ходатайства за нас, е Духът на Исус Христос. В този стих Духът се споменава с местоимението „самият (англ. Itself - самото). „На английски това изглежда странно, защото ние не бихме нарекли една личност „то“ или „самото“, но Библията няколко пъти говори за Светия Дух по този начин.

Павел пише: "Така самият (англ. itself – като за предмет или нещо) Дух свидетелства заедно с нашия дух, че сме Божии чеда." (Римляни 8:16). Петър пише, "като издирваха кое или какво време посочваше Христовият Дух, който беше в тях, когато предизвестваше Христовите страдания и идващата след тях слава." (1 Петър 1:11). Тук Христовият Дух е представен с местоимението „то.“ Йоан Кръстител направил същото, когато казал: "И Йоан свидетелства, като каза: Видях Духът да слиза като гълъб от небето и да (англ. it) почива върху Него." (Йоан 1:32)

Реалността е, че вече не е неправилно да говорим за Христовия Дух като „то“, понеже това се отнася за „умът на Христос“. „Всъщност на гръцки думата πνεῦμα, която е преведена като „Дух“, е съществително в среден род и както изискват граматичните правила, всички местоимения, отнасящи се до Духа, са в среден род, въпреки че в повечето английски Библии има няколко случая, където тези местоимения са преведени като „Той“ или „Него“.

Гръцката дума за Утешител е в мъжки род и следователно всички местоимения, отнасящи се директно за Утешителя, са в мъжки род. Това обаче не означава, че Светият Дух е буквален мъжки индивид, отделен от Отец и Неговия Син. Например, един ангел казал: „И това ще бъде за знак; Ще откриете бебето [βρεφος ср. р.], увито в пелени, легнало в ясла [φάτνη ж. р.]” (Лука 2:12) Ето пример за това как не може да се разчита на рода на гръцките съществителни, за да се определи личността обозначававана от тези съществителни. Гръцката дума, която е била преведена като бебе, е съществително в среден род, въпреки че бебето е мъжки род (в англ. език). В същото изречение гръцката дума, която е преведена като ясла, е съществително от женски род, въпреки че яслата е неодушевен предмет (ср. р. на англ.). Ако в този стих имаше някакви гръцки местоимения, отнасящи се или за бебето, или за яслата, местоименията най-вероятно щяха да бъдат от същия род като съществителните, които те представляват.

Казвам „най-вероятно“, защото има случаи, когато тези граматически правила са били нарушавани от писателите на Библията, за да демонстрират личността на лицето, представено с гръцко местоимение.

Писателите на Библията се придържали през повечето време към правилата на гръцката граматика по отношение на местоименията. Например Йоан пише: „Защото Агнето [αρνιον ср. р.], което [το ср. р.] е всред трона, ще ги храни, ...“ (Откровение 7:17). Тук Йоан стриктно се придържал към правилата на гръцката граматика и използвал местоимение от среден род за „Агнето“, въпреки че вече било установено, че Агнето е Божият Син. Но по-късно Йоан пише: „И аз погледнах и, ето, Агнето [αρνιον ср. р.] стоеше на планината Сион и с него [αυτου мъж. род] сто четиридесет и четири хиляди, имайки името на неговия [αυτου м. р.] Отец, изписано на челата им“ (Откровение 14:1). Тук Йоан е нарушил правилата на гръцката граматика и се е позовал на Агнето, използвайки местоимения от мъжки род, въпреки че думата „Агнец“ е от среден род на гръцки.

Йоан не бил единственият писател на Библията, който нарушавал правилата на гръцката граматика, за да демонстрира буквалната личност на този, който е представен чрез местоимение. Марко пише, „И хвана момичето [μαθιου ср. р.] за ръка и каза ѝ [αυτη ж. р.] Талита куми; което означава, Момиче, казвам ти, стани“ (Марк 5:41). За повече примери като тези прочетете Матей 2:13, 14, 20, 21; Лука 1:59, 80; 2:21.

Би бил библейски прецедент ако Йоан нарушаваше правилата на гръцката граматика, когато се позовава на Светия Дух, за да му предаде персоналност, като прилага към него местоимения в мъжки род. Но той никога не е правил това! Някои тринитаристи твърдят, че Йоан действително е нарушил граматичните правила, като е използвал мъжки местоимения, за да се позове на Светия Дух. Но в тези случаи Йоан всъщност се позовава на съществителното име в мъжки род, Утешител, а не на съществителното име в среден род, Дух, и не нарушава никакви граматически правила. Тези предполагаеми нарушени граматически правила са в Йоан 14:26; 15:26; 16:7, 8, 13, 14, но всички тези местоимения от мъжки род се отнасят до съществителното име от мъжки род Утешител, а не до съществителното Дух. В действителност Йоан не нарушава правилата на гръцката граматика, за да се позовава на Светия Дух с мъжки местоимения. Във всички места, където Йоан всъщност използва местоимения, за да се позове на Духа, той използва местоимения в среден род.

Йоан пише: „И аз ще се моля на Отца и той ще ви даде друг Утешител [παράκλητον м. р.], за да може да пребъдва с вас завинаги; именно Духът [πνευμα ср. род] на истината; Когото [ср. р.] светът не може да приеме, защото нито го [αυτο ср. р.] вижда, нито го [αυτο ср. р.] познава: а вие го [αυτο среден род] познавате; защото той живее с вас и ще бъде във вас“ (Йоан 14:16, 17). Повече примери за употребата на местоимения в среден род за Духа ще намерите в следните стихове: Йоан 7:39; Деяния 5:32; Римляни 8:16, 26; 1 Коринтяни 2:12; 6:19; и 1 Йоан 3:24. Прочетох всеки стих, в който местоимението се използва за Светия Дух, и не намерих нито един случай, в който местоименията в мъжки род да са били използвани за Духа. Изглежда, че никой от писателите на Библията не разбира Светия Дух като действително отделна личност от Отец и Сина.

Христос във вас

Когато имате Христовия Дух, вие имате Самия Христос. Павел пише, „за да може Христос да живее във вашите сърца с вяра“ (Ефесяни 3:17). По този начин можете да бъдете „участници в божественото естество“ (2 Петър 1:4). Без това преживяване Исус казва: „Вие нямате живот в себе си.“ „Който има Сина, има живот; а който няма Божия Син, няма живот“ (1 Йоан 5:12).

Павел възкликва: „Христос във вас, надеждата на слава“ (Колосяни 1:27). Това е единствената ни надежда за спасение. „Ако някой няма Духа на Христос, той не е негов“ (Римляни 8:9). Всички ние трябва да можем да кажем с Павел: "Съразпгнах се с Христос и сега вече не аз живея, а Христос живее в мен; а животът, който сега живея в тялото, живее го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене." (Галатяни 2:20) "Този, Който е във вас, е по-велик от онзи, който е в света." (1 Йоан 4:4)

Когато Христос бил тук, Той извикал към Бог, обръщайки се към Него с думите „Авва, Отче“ (Марк 14:36). Този термин изразява близки, лични отношения с Неговия Баща. Същата тази връзка е дадена и на нас. "Защото не сте приели дух на робство, та пак да живеете в страх, а сте приели дух на осиновение, чрез който и викаме: Авва, Отче!" (Римляни 8:15). Когато получим този Дух, ние също викаме: „Авва, Отче.“ Павел обяснява това, "И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ни Духа на Сина Си, Който вика: Авва, Отче!" (Галатяни 4:6). Христос във вас, е Този който вика „Авва, Отче. Като ни дава Духа на Своя Син, Бог ни дава онази тясна, лична връзка със Себе Си, която Синът Му има с Него. Това е красиво!

Най-добрият подарък, който Бог някога е давал, е Своя единороден Син, когото Той е дал да умре за нашите грехове, за да можем да живеем вечно (Йоан 3:16). Той не само дал Сина Си да умре за нас, а Той Му даде да живее в нас и като наш Утешител. Слава на Бог за такъв прекрасен подарък! Моля се да използвате този дар до пълния потенциал на Христос във вас и да сте готови да се срещнете с Исус в мир, когато Той се върне за Своя народ.

Какво е Дух

Научихме, че Бог е изпратил Духа на Своя Син в сърцата ни, за да ни утеши, но какво е дух? Някои хора мислят, че духът е призрак, някой безтелесен фантом, който се носи наоколо. Това ли Бог изпраща на света, за да ни утеши? Със сигурност не! Според Речникът на Американското наследство призрак означава: „Духът на мъртъв човек, особено на този, за когото се смята, че се появява в телесен образ на живи хора или търси бивши местообитания.“ Светият Дух не е призрак, както описаният по-горе. Нека прочетем Библията и да видим какво има да каже тя за духа.

В книгата Йов се казва: "Но има дух в човека; вдъхновението на Всемогщия го вразумява." (Йов 32:8). Данаил обяснява "Колкото до мене, Даниил, духът ми се наскърби дълбоко в тялото ми." (Даниил 7:15). Духът е част от човека, която може да бъде наскърбена. В Евангелието на Марко четем: "Исус, като разбра веднага с

духа Си, че така размишляват в себе си, им каза: Защо размишлявате това в сърцата си?" (Марк 2:8). Духът е част от човека, която може да възприема или разбира нещата. Вавилонският цар сънувал сън и казал на своите мъдреци: "Видях сън; и духът ми се смущава, за да разбере съня." (Даниил 2:3). Духът е онази част от човека, която може да бъде обезпокоена. Тези библейски текстове потвърждават дефиницията за духа, намираща се в Речника на Американското наследство, където се казва: „Частта от човешкото същество, свързана с ума, волята и чувствата.”

Библията споменава няколко различни типа дух. В Библията четем за „нечист дух“, „зъл дух“, „превъзходен дух“, „смирнен дух“, „наранен дух“, „разбит дух“, „надменен дух“, „Верен дух“, „добър дух“ и др. Всички тези духове се различават от прилагателното, което ги описва. Знаем, че Бог Отец има дух (Матей 10:20) и може ли този дух да бъде нещо друго или нещо по-малко от свят? Думата „Свят“ е прилагателно във всеки случай, независимо дали е на английски (и бълг.) или на гръцки. „Свети Дух“ не е име, а описание на Божия Дух.

Забележете как Павел сравнява човешкия дух с Божия Дух: "Защото кой човек знае какво има в човека освен духа на човека, който е в Него? Така и никой не знае какво има у Бога, освен Божия Дух." (1 Коринтяни 2:11). Тук духът на човека се оприличава на Божия Дух. Както човек има дух, така и Бог има Дух, и Духът Му, точно както духът на човека, е онази част от Него, която е „свързана с ума, волята и чувствата.” Светият Дух е „светият Божи Дух” (Ефесяни 4:30). Точно както духът на човека, Божият Дух може да бъде наскърбен или огорчен. Божият Дух принадлежи на Бога, както духът ми принадлежи на мен. Това е очаквано, тъй като сме създадени по Божи образ (Битие 1:26).

Да предположим, че ви кажа: „Знам, че сме се срещали и преди, но срещали ли сте някога моя дух? Бих искал да ви запозная с моя дух, той седи ей там на онзи стол.” Какво бихте си помислили? Веднага бихте разбрали, че имам изкривена концепция за моя дух. Това не е никаква друга личност, отделна и различна от мен. Моят дух наистина съм аз; това което съм. Ако кажа: „Много е приятно, когато майка ми е наоколо, тя има превъзходен дух“, не бихте предположили, че говоря за двама души. Бих говорил само за един човек, майка ми, който има приятна личност и характер.

Бих искал да забележите нещо за това как терминът „Свети Дух“ се използва в Библията. Лука записва разговор, който Исус е водил със своите ученици. Исус казва: "И когато ви заведат в синагогите и пред началствата и властите, не се безпокойте как или какво ще говорите, или какво ще кажете. Защото Светият Дух ще ви научи в същия час какво трябва да кажете." (Лука 12:11-12). Матей записва същия този разговор, но забележете различните думи, които той използва, за да опише Светия Дух: "А когато ви предадат, не се безпокойте как или какво да говорите, защото в същия час ще ви се даде какво да говорите. Защото не сте вие, които говорите, но Духът на вашия Отец, Който говори чрез вас." (Матей 10:19-20).

Тук виждаме, че Светият Дух е наречен „Духът на вашия Отец.” Това е много подходящо, защото по-късно Исус казва: „Но когато дойде Утешителят, когото ще ви изпратят от Отца, Духът на истината, който изхожда от Отца, той ще свидетелства

за Мене” (Йоан 15:26). Тук Исус обяснява, че „Утешителят, който е Светият Дух“ (Йоан 14:26), произхожда от Отца. С други думи, Отец е източникът на Светия Дух, защото това е Неговият Дух. Моля, не се обърквайте тук. По-рано видяхме, че Исус Христос е нашият Утешител. В току-що прочетения стих Исус казва, че ще изпрати Утешителя, който идва от Отца. Точно това казва Петър в деня на Петдесетница, когато обяснява, че Исус, "като се възвиси отдясно на Бога и взе от Отца обещания Свят Дух, Той изля това, което виждате и чувате." (Деяния на апостолите 2:33). Утешителят идва от Отец, чрез Сина, до нас. Павел обяснява това по следния начин: "Той ни спаси не чрез праведни дела, които ние сме извършили, а по Своята милост, чрез окъпването, т. е. новородението и обновяването на Светия Дух, Когото изля изобилно върху нас чрез Исус Христос, нашия Спасител" (Тит 3:5-6).

Така виждаме, че Светият Дух е Духът на Отца, който Той ни изпраща чрез Исус Христос, а когато получим Духа, ние приемаме както Духа на Отца, така и Духа на Неговия Син. Две Личности идват да живеят в нас и ние имаме общение както с Отец, така и с Неговия Син. Утешителят с право може да бъде наречен и Духа на Отца и Духа на Христос, или и двете.

Виждаме, че Павел заменя тези термини в следния текст: "Вие обаче не сте плътски, а духовни, ако живее във вас Божият Дух. Но ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов. Обаче ако Христос е във вас, то при все че тялото е мъртво поради греха, духът е жив поради правдата. И ако обитава във вас Духът на Този, Който е възкресил Исус от мъртвите, то Същият, Който възкреси Христос Исус от мъртвите, ще съживи и вашите смъртни тела чрез Духа Си, Който живее във вас." (Римляни 8:9-11)

Две Божествени Личности

Някои хора се объркват по отношение на Светия Дух, сякаш това е трети индивид, отделен и различен от Бог, Отец и Неговия Син, Исус Христос. Бих искал да забележите някои факти от Библията.

В Новия завет има 27 книги. Петнадесет от тях започват с поздрав, подобен на този: "Благодат и мир да бъде на вас от Бог Отец и от нашия Господ Исус Христос," (Галатяни 1:3). От всички тези поздравителни нито един от тях не споменава Светия Дух като отделен индивид.²

Павел започва писмото си до Солунците така: "Павел, Сила и Тимотей до солунската църква в Бога Отца и Господ Исус Христос: Благодат и мир да бъде на вас." (1 Солунци 1:1). Павел учи, че Бог е Отец, а Исус е нашият Господ. Той пише

² Откровение 1:4 споменава „седемте Духа, които са пред престола на [Отца]“, но това не се отнася за отделен индивид, наречен „Духът.“ Ако бе така, то щеше да става въпрос за седем личности. В Откровение 3:1 се казва, че Исус има „седемте Божии духове“, което показва, че седемте духове принадлежат на Бога. Седем е число на съвършенството, което показва пълнота. Седемте Божии Духа могат да представляват пълното проявление на Божия Дух или евентуално цялото ангелско войнство.

на тези езичници, " ... как сте се обърнали от идолите към Бога, за да служите на жив и истинен Бог и да очаквате Неговия Син от небесата, същия Исус, Когото възкреси от мъртвите, Който ни избавя от идващия гняв." (1 Солунци 1:9, 10). Ясно е, че в съзнанието на Павел „истинският Бог“ е само Бог Отец, точно както казва Исус (Йоан 17:3). Павел също вярва в Светия Дух, но забележете какво казва за него: "Който отхвърля това, отхвърля не човек, но Бога, Който ви дава Светия Си Дух." (1 Солунци 4:8). Светият Дух е собственост на някого и Този някой е Бог. Светият Дух е собственият Дух на Отца, който е свят.

Когато авторитетът и истинността на Исус били оспорени от евреите, Исус спомена две личности, които свидетелстват за Него: Себе Си и Неговия Баща. Той казва: "И дори и да съдя, Моят съд е истинен, защото не съм сам, а аз и Отец, който ме е пратил. А и във вашия закон е писано, че свидетелството на двама човека е истинно. аз съм, който свидетелствам за Себе Си, и Отец, който ме е пратил, свидетелства за мен." (Йоан 8:16-18). Ако Исус е познавал трета божествена личност, която може да свидетелства в Негово име, най-вероятно щял да я спомене тук (Еклизиаст 4:9-12), но не го направил.

Исус многократно говорел за Себе Си и Своя Баща, позовавайки се на Своя Отец като Бог, както и използвайки местоименията „Него“, „Той“ или „Неговият“, показвайки, че Бог е единствената Личност, различна от Него. Исус казва на учениците Си: "Да не се смушава сърцето ви; вие вярвате в Бога, вярвайте и в мен." (Йоан 14:1). Исус говори за Себе Си като за някой в допълнение към Бог. За Исус Бог е Неговият Баща и Той е Божият Син. Никога Исус не е наричал Себе Си и Баща Си колективно „Него“ или „Той“. Вместо това Той винаги казвал „нас“, „ние“ или „нашите“ и при всеки от тези случаи никога не включвал трета личност, наречена „Светият Дух“.

Когато Исус бил помолен да обясни Своята беседа за Утешителя, "Исус в отговор му каза: Ако ме люби някой, ще пази словото ми; и моят Отец ще го възлюби, и ние ще дойдем при него и ще направим жилище у него." (Йоан 14:23). "Ние" в този стих се отнася единствено за Отца и Сина. Той не споменава трета личност, която живее в учениците му. Исус казва: "Не вярваш ли, че аз съм в Отца и Отец — в мен? Думите, които аз ви казвам, не ги говоря от Себе Си, а Отец, който обитава в мен, върши своите дела. Вярвайте ми, че аз съм в Отца и Отец — в мен; или пък вярвайте ми поради самите дела." (Йоан 14:10-11). В тази картина няма индикации за трети божествен индивид.

Когато Исус говори за евреите, които го мразели, Той казал: "Който мрази мен, мрази и моя Отец. Ако не бях извършил между тях делата, които никой друг не е извършил, не биха имали грех; но сега видяха и намразиха и мен, и моя Отец." (Йоан 15:23-24). Исус многократно говори за Себе Си и Своя Баща, без да споменава друга личност.

Исус продължава: "И това ще ви сторят, защото не са познали нито Отца, нито мен." (Йоан 16:3). В едно от най-ясните обяснения за това кой е Бог, Исус казва: "А това е вечен живот — да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Исус Христос, когото си изпратил." (Йоан 17:3). Вечният живот зависи от познаването само на Отец и Неговия Син. Не е необходимо да познавате трети индивид.

В заключителната молитва на Исус към Неговия Отец, Той казва: "Не съм вече в света, а тези са в света, и аз ида при Теб. Отче свети, опази ги в Името Си, което си Ми дал, за да бъдат едно, както сме и Ние." (Йоан 17:11). Отново, „ние ” в този стих се отнася изключително за Отец и Неговия Син.

По-рано в тази молитва Исус казва: "И сега, прослави Ме, Отче, със Себе Си със славата, която имах при Теб, преди да беше светът." (Йоан 17:5, Версия на крал Яков). Може да изглежда странно, че Отец е в състояние да даде собственото си аз на Своя Син, но точно това е направил. Това прави Бог, когато дава Своя Дух; Той дава Себе Си.

Йоан пише: "Защото Този [Исус], Когато Бог е пратил, говори Божиите думи; понеже Той не Му дава Духа с определена мярка." (Йоан 3:34). Бог дал на Своя Син Своя собствен Дух (Себе Си) без мярка.

По-късно в молитвата Си Христос казва: "да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мен и аз в Теб, така и те да бъдат в Нас (едно), за да повярва светът, че Ти си Ме пратил. И славата, която Ти Ми даде, аз дадох на тях; за да бъдат едно, както и Ние сме едно:" (Йоан 17:21-22). Забележете връзката тук. Исус току-що бил обяснил, че славата, която е получил от Своя Отец била „собственото аз“ на Неговия Баща. След това Той казва, че ни дава тази слава. Исус ни дава собственото аз на Неговия Отец, Неговото присъствие, Неговия Дух. Божият Дух е Неговото „собствено аз“.

Когато Павел наредил на Тимотей да спазва нещата, на които бил научен, той призовал небето за свидетел на това тържествено поръчение. Той пише, "Тържествено ти заявявам пред Бога, пред Христос Исус и пред избраните ангели да пазиш тези заповеди без предразсъдък и нищо да не вършиш от пристрастие." (1 Тимотей 5:21). Ако Павел е знаел за трета божествена личност, със сигурност щял да я спомене тук, но той не направил това. Ако имаше трета божествена личност, Павел щял да я обиди, като не я споменава, а като добавка към тази обида, той дори спомена ангелите вместо нея. Очевидно Павел не вярва, че съществува трета божествена личност.

Когато Исус говорел за завръщането Си, Той казал: "Защото, ако се срамува някой от Мен и от думите Ми, то и Човешкият Син ще се срамува от него, когато дойде в славата Си и в славата на Отца и на светите ангели." (Лука 9:26). Исус казва, че ще се върне в собствената си слава, славата на Своя Отец и славата на ангелите. Славата на цялото небе ще присъства при завръщането на Христос и Исус изключил славата на Светия Дух, сякаш не знаел за неговото съществуване като отделен индивид.

Моля, помислете за момент. В Библията има много места, където Синът говори на Отец. Има и много места, където Отец говори на Сина Си. Но никога не е имало данни, че Отец е говорил с трето лице, наречено „Светият Дух.“ Нито има данни за Сина, който да говори на Светия Дух. Нито има сведения за Светия Дух, който да говори на Отец или на Сина. Много е странно за предполагаем трети член на Божието семейство да бъде изключен от всички разговори, в това число и тези относно нашето спасение. Библията казва, че "съвет на мир ще бъде между двамата." (Захария 6:13). Има само две Същества, които са се съветвали заедно за нашето спасение. Никое трето същество не е имало право да влезе в този съвет.

Знаем, че Бог много ни обича, защото Той изпратил Своя единороден Син да умре за нашите грехове (Йоан 3:16). Знаем, че Исус Христос много ни обича, защото Той слязъл на земята да умре за нас. Но ако Светият Дух е трета личност, ние няма как да разберем, че тя ни обича, защото нито е дала сина си, нито е дала себе си. Вещност тя не е дала нищо за нас, така че любовта ѝ е неузнаваема. Нито има стихове в Библията, които да говорят за любовта, която Светият Дух изпитва към нас. Когато Исус говорел за Божията любов, Той винаги насочвал хората към любовта на Отца. Исус казва на учениците си: „Защото самият Отец ви обича“ (Йоан 16:27, Версия на крал Яков). Но Исус никога не е обяснявал, че Светият Дух ни обича, сякаш Светият Дух е трета отделна личност от Отец и Сина.

Заповядано ни е да се покланяме на Бог Отец и Неговия Син, Исус Христос. Исус казва: "Защото Отец не съди никого, а е предал целия съд на Сина, за да почитат всички Сина, както почитат Отца. Който не почита Сина, не почита Отца, който Го е пратил." (Йоан 5:22-23). Библията казва: "И когато отново въвежда Първородния във вселената, казва: „Да Му се поклонят всички Божии ангели.“" (Еврей 1:6). На нас ни е заповядано да се покланяме, както на Отец, така и на Сина, но никога не ни е заповядано да се покланяме на Светия Дух. В Библията има много примери за хора, които се покланят на Отца и на Сина, но няма пример някой да се е покланял или да се моли на Светия Дух. В книгата Откровение Йоан пише: "И всяко създание, което е на небето, на земята и под земята, и по морето, и всичко, което е в тях, чух да казва: На Седящия на престола и на Агнето да бъде благословение и почит, и слава, и господство за вечни векове!" (Откровение 5:13). Това е постоянният пример за поклонение в небето. Отдава се само на Бог-Отец и Неговия Син. На новата земя, в новия Ерусалим, Йоан не видял "храм в него, защото неговият храм е Господ Бог Всемогъщ и Агнето." (Откровение 21:22). Ясно е, че поклонниците на небето не се покланят на триединство, а само на Отец и Неговия Син.

Заключение

Дарът на Божия Дух е един от най-ценните дарове, които Бог ни е давал. За да получим ползите от този дар, както Бог е замислил, трябва да осъзнаваме дара такъв, какъвто е. Даряването на Божия Дух е предаването на Неговия живот в нас, средството, чрез което Той и Неговият Син могат лично да живеят в сърцата ни. Голямото благословение от преживяването на Петдесетница е приемането на Божия Дух, идващ при нас с допълнителната полза от Духа на Божия победоносен Син, идващ в сърцата ни, за да ни помогне в борбата ни с греха и изкушението. Сатана би искал да мислите, че Исус Христос не е в нас, а че Той е изпратил някой друг да заеме Неговото място. Приятели, това е изобретение на Сатана, специално създадено да отнеме надеждата ви за слава. Павел пише: "на които Бог пожела да изяви какви са богатствата на славата на тази тайна между езичниците, която е Христос във вас, надеждата на славата." (Колосяни 1:27).

Нека никой да не ви отнема тази надежда, този безценен дар на Христос във вас. Ако подаръкът не бъде разпознат, той няма да бъде използван. Възползвайте се изцяло от служението на Христос във ваше име; оставете Го да влезе в сърцето

ви и да свърши делото, което само Той може да извърши. Поканете Христос в сърцето си и Той ще влезе и ще доведе Своя Отец със Себе Си. Исус ти казва сега: "Ето, стоя на вратата и чукам; ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той — с Мен." (Откровение 3:20). Оставете Го да влезе и ще се радвате, че сте го направили. Не мога да ви кажа колко съм щастлив, че Го поисках в сърцето си. Въпреки че бях много зъл грешник, замесен в много нечестиви неща, когато отворих вратата на сърцето си за Него, Той с радост влезе.

Приятели, колкото и зли да сте, Исус обеща, че ще ви приеме, ако дойдете при Него. Той казва: "който дойде при Мен, никак няма да го изпъдя;" (Йоан 6:37). Елате при Него сега, приемоте Го като свой Спасител и приемоте дара на Неговия Дух във вашия живот, за да ви даде победата в борбата ви с изкушенията. Никога, никога няма да съжелявате, че сте взели това решение.

Глава 4

Смъртта на Божия Син

" ... Бяхме примирени с Бога чрез смъртта на Неговия Син, ... " (Римляни 5:10). Бог не изпрати просто един обикновен човек. Божественият Син на Бога стана плът и след това умря, за да ни примири с Бог (Йоан 1:14).

Бог ни обича толкова много, че изпрати на този свят Своя единороден Син да умре за окаяни грешници като теб и мен. Мисълта, съдържаща се в тези думи, показва огромната жертва, която Бог е направил за нас. "Той, който не пощади Своя Собствен Син, а Го даде заради всички нас, как няма да ни подари заедно с Него и всичко?" (Римляни 8:32). Ако Бог е бил готов да се откаже от Своя Син за нас, това доказва, извън сянка на съмнение, че Той е готов да се откаже от всичко, което притежава, в наша полза, защото Синът Му е означавал за Него повече от всичко във Вселената. Когато разберем какво се е случило на кръста, това ще разтопи сърцата ни, както нищо друго не може. Ще ни бъде от голяма полза да отделяме време всеки ден за размисъл върху живота на Христос, особено за Неговите страдания и смърт.

Емоционалната борба

Огромната мъка, която Христос изпитва на кръста, е описана в Псалм 88. Давид, пророкувайки Христовото преживяване, пише: "Причисляван съм към онези, които слизат в рова, станах като мъж, който няма сила," (Псалми 88:4). Христос бил причислен към онези, които слизат в ямата. Исая представил подобен разказ в глава 53^{та} на своята книга. Говорейки за Христос, Исая пише: "предаде Себе Си на смърт и към престъпници беше причислен. А Той понесе греха на мнозина и ходатайства за престъпниците." (Исая 53:12).

Продължавайки в Псалм 88, четем: "Положил си ме в най-дълбокия ров, в тъмни места, в бездни. Яростта ти натегна върху мен и с всичките Си вълни ме притискаш. (Села.)" (Псалми 88:6-7). Христос е претърпял най-тежката смърт, с която някой някога е страдал или ще страда. Други са страдали еднакво или дори по-силно, ако ограничим страданието Му само до физическата Му болка. Смъртта на Христос е била най-лошата, защото Неговите отношения с Неговия Баща са били по-близки, отколкото някой някога е изпитвал. Следователно загубата на тази връзка Му е причинявала най-голямата мъка, която някой би могъл да изпита. Докато Той осъзнавал недоволството на Своя Отец, страхувайки се, че раздялата им ще бъде вечна, това буквално разбило сърцето Му. Исус казва чрез псалмиста: "Разлях се като вода и разглобиха се всичките ми кости; сърцето ми стана като восък, разтопи се сред вътрешностите ми." (Псалми 22:14). "Укор съкруши сърцето ми и страдам, чаках да ме пожали някой, но нямаше никой; и чаках утешители, но не намерих никакви." (Псалми 69:20). Когато бил прободен отстрани, изтекли вода и кръв (Йоан 19:33, 34). Това показва, че Божият Син е умрял от разрыв на сърцето, а не от мъченията или пироните в ръцете и краката Му.

Христос изпитал страдания, много по-големи от физическата болка, която понасял. Страдал толкова много, че Той би умрял, дори ако римските войници не са го били и не са го повесили на кръст. Точно преди войниците да дойдат да Го пленят, Исус умолява Своя Отец за трети път: "Отче, ако е волята Ти, отмени Ме с тази чаша, но нека бъде не Моята воля, а Твоята. И Му се яви ангел от небето и Го подкрепяше. И като беше в борба, се молеше по-усърдно и потта Му стана като големи капки кръв, които капеха на земята." (Лука 22:42-44). Ако не бил дошъл да Го укрепи ангел, Той щял да умре в градината под товара на нашите грехове. Неговата агония била толкова голяма, че Той се изпотявал с големи капки кръв. Това може да се случи само при наличието на изключителен стрес. Очевидно е, че истинските страдания на Христос са били много по-дълбоки от физическата болка, нанесена му от римските войници.

В Гетсиманската градина

Христос ял последната Си вечеря със своите ученици и след това "дойдоха до едно място, наречено Гетсимания; и Той каза на учениците Си: Седете тук, докато се помоля. И взе със Себе Си Петър, Яков и Йоан и започна да се страхува и да тъгува. И им каза: Душата Ми е наскърбена до смърт. Постоите тук и бдете." (Марко 14:32-34).

Когато Христос влязъл в Гетсиманската градина, той за пръв път започнал да „се страхува“, което буквално означава: „да бъде поразен от ужас“ (*Гръцки лексикон на Тайер*). На Христос се случило нещо, което Го ужасило. Също така четем, че Той „тъгувал“, което буквално означава: „да бъде в беда, (да бъде зялят)“ (*Гръцки речник на Стронг*). Да бъдеш „наситен с отвращение“, което означава да удовлетвориш апетита или желанието дотолкова, че да се предизвика внезапна бурна враждебност или отвращение от чувства, до степен на пълна ненавист. (Вижте *Нов речник на Уебстър от Гролийър* за думата „sated.“)

За първи път в живота на Христос Той бил злял от ужас и изпълнен с отвратителни за Него чувства. Какви били тези чувства? Библията казва: "Всички ние блуждаехме като овце, отбихме се всеки в своя собствен път — и ГОСПОД направи да Го постигне беззаконието на всички ни." (Исаия 53:6). Грехът (заедно с вината) на целия свят бил възложен върху Божия Син. Резултатът от греха се обяснява от Исаия: "Но вашите беззакония ви отделиха от вашия Бог и вашите грехове скриха лицето Му от вас, да не чува." (Исаия 59:2). Всеки път, когато човек съгреша срещу Бог, това води до раздяла между него и Бога. Съзнанието за тази раздяла често е придружено от чувството за вина. Само си помислете за най-силното и мръсно чувство на вина, което някога сте изпитвали и го умножете милиарди по милиарди пъти и ще имате някаква представа за вината, която Христос е изпитвал в Гетсиманската градина. Той винаги е правил неща, които са угодни на Неговия Баща. Той казва: "И Този, който Ме е пратил, е с Мен; не Ме е оставил сам, защото Аз винаги върша онова, което на Него Му е угодно." (Йоан 8:29). Исус Христос се радвал да изпълнява волята на Своя Отец и знаел, че Баща Му е доволен от Него. Той никога не е съгрешавал срещу Бог, дори в мисли, така че не е знаел какво е да чувстваш недоволството на Своя Баща и ужасното чувство за вина и срам.

Всичко това се променило, когато Той влязъл в Гетсиманската градина. Когато моите грехове и вашите грехове били възложени върху Него и Той застанал пред Бог, сякаш е извършил нечестивите неща, които сме направили вие и аз, тогава за пръв път този съвършен мир между Него и Неговия Баща бил разрушен. Той залитнал под тежестта на нашите грехове. Оставил учениците Си и, вече неспособен да се изправи, "И като отиде малко напред, падна на земята и се молеше, ако е възможно, да Го отмине този час, като каза: Авва, Отче, за Теб всичко е възможно. Отмени Ме с тази чаша; не обаче както Аз искам, а както Ти." (Марко 14:35-36). Три пъти Той молел Своя Баща да не преминава през това преживяване.

Божият Син навлязъл в преживяване, което дори Той не бил предвиждал напълно. Само няколко часа по-рано Той казал на учениците Си: "Ето, наставка час, дошъл е вече, да се разпръснете всеки при своето си и Мен да оставите сам; но Аз не съм сам, защото Отец е с Мен." (Йоан 16:32). Той казал: Знаем, че всички ще ме напуснете тази вечер. Знаем, че ще бъда изоставен от приятелите си, но това не е проблем, защото Баща ми ще бъде с мен. Той няма да ме остави.

Но когато влязъл в Гетсиманската градина и върху него били възложени греховете на целия свят, се случило нещо, което Той не бил разбирал преди това напълно. Съвсем скоро бил казал на учениците Си, че Неговият Отец няма да Го остави сам, но сега Той започнал да се чувства отделен от Баща Си. Чувството било така силно, че Той се разклатил под неговата тежест.

Знаел ли е Исус всичко, когато е бил тук?

Някои може да кажат: „Чакай малко, Исус не можел да бъде изненадан от нищо, защото когато е бил тук, Той е знаел всичко.“ Но не това казва

Библията; това по-скоро е плод на този стар тринитарен абсурд.³ Това е част от препятствието, поставено пред хората от Сатана, за да скрие Божията любов. Когато Исус бил тук, Той казал: "А за онзи ден или час никой не знае, нито ангелите на небесата, нито Синът, а само Отец." (Марко 13:32; срв. с Матей 24:36). Казано ни е също, че "Исус напредваше в мъдрост, в ръст и благоволение пред Бога и хората." (Лука 2:52). Невъзможно е да се увеличи мъдростта, когато вече имате всичко. Когато Исус дошъл на тази земя, Той бил ограничен от човешкото тяло, приготвено за Него, и Той трябвало да научи нещата точно както ние с вас. "въпреки че беше Син, пак се научи на послушание от това, което пострада," (Евреи 5:8) Той е знаел само онова, което бил научил от нормалния процес на живот и онова, което Неговият Баща му бил разкрил по свръхестествен начин. Вярно е, че Исус понякога познавал мислите на другите, но това не било признак, че Той знаел всички неща, тъй като на Петър, Елисей, Данаил и т.н., Бог също разкривал мислите на другите. (Виж Деяния 5:1-4; 2 Царе 5:25-27; Даниил 2:28-30)

Когато върху него били възложени греховете на целия свят, Исус наистина навлизал в неизвестното. Едно е да се каже: „Знам, че ще умра“, но друго е да го изпиташ. Мога да ви кажа, че ще умра, но не мога да ви кажа какво е. Същото било и с Христос. Имало е елемент, който Го е изненадал. Той казал на учениците Си, че Неговият Баща ще бъде с Него през цялото това преживяване, но когато навлязъл в Гетсиманската градина, Той започнал да чувства как Баща Му оттегля присъствието Си. Раздялата се влошавала, докато на Голгота Той най-накрая извикал със силен глас: „Боже мой, Боже мой, защо си ме изоставил?“ (Матей 27:46). Пророчеството в Псалм 88 изобразява Христос, който казва: „Господи, защо отхвърли душата ми? Защо криеш лицето си от мен?“ (Псалми 88:14). Наистина Той „е стъпвал винената преса сам“ (Исаия 63:3).

Раздялата била толкова ужасна, че Той помолил Своя Отец да Го пощади от този страшен час, казвайки: „Отче, ако искаш, махни тази чаша от мен“ (Лука 22:42). Той "със силен вик и със сълзи принесе молитви и молби на Този, който можеше да Го избави от смърт ... " (Евреи 5:7)

Дали Исус е бил всемогъщ, когато бил тук?

Някои ще кажат: „Почакай малко, Исус Христос е бил всемогъщ, когато бил тук, така че не се е налагало да разчита на Своя Баща за помощ.“ Тук отново е печатът на Сатана, плод на доктрината за Триединството, специално създадена да скрие Божията любов. Исус казал „Не мога сам да направя нищо“ (Йоан 5:30). Всички чудеса, извършени от Христос, докато Той бил тук, били извършени със силата на Неговия Баща. Всяко голямо чудо, което Исус извършил, било извършено по подобен начин от Неговите ученици или от пророците в Стария

³ За задълбочено проучване на доктрината за триединството, обясняващо нейния възход и очертаващо опасностите, които тя крие, моля свържете се с нас и поискайте книгата *Божията любов на изпитание*.

Завет, включително ходенето по вода и възкресяването на мъртвите. (Виж Матей 14:29; 3 Царе 17:22; Деяния 20:9, 10). Това не е знак, че те са имали цялата власт, а знак, че Бог е бил с тях, както е бил с Исус. Петър казва: "Бог помаза със Свети Дух и със сила Исус от Назарет, който обикаляше, като правеше добрини и изцеляваше всички угнетявани от дявола, защото Бог беше с Него." (Деяния 10:38)). Исус казва: "Отец, който обитава в Мен, върши Своите дела." (Йоан 14:10)

Докато Христос се борел под тежестта на греха, умолявайки Своя Отец да Го спаси от смърт, Той взел съзнателното решение, че ако това означавало Той да умре за вечността, за да можем аз и вие да живеем с Бог завинаги, тогава Той бил готов да го направи. Решил, че по-скоро ще умре за вечността, отколкото да живее без нас. Това е невероятна любов. Някои са готови да дадат своя собствен временен живот, за да спасят другите, но много малко биха били готови да се откажат от своя вечен живот заради друг.

И все пак има и друг, който е бил готов да умре завинаги, вместо да живее без своите спътници. Казвал се Мойсей. Той се молел на Бог за израилтяните, казвайки: "Но сега, ако искаш, прости греха им, но ако не, моля Ти се, мен заличи от книгата Си, която си написал!" (Исход 32:32). Мойсей имал предвид книгата на живота. Той казвал, че ако Бог не може да им прости и да им дадете вечен живот, тогава и той не искал вечен живот. Исус Христос взел същото решение, но кръвта на безупречния, божествен Син на Бога имала способността действително да ни спаси от смъртта. Той положил Своя вечен живот за нас. (Виж Йоан 10:15). Ето защо 144 000 ще пеят песента на Мойсей и Агнето. За тях също се казва, че "не възлюбиха живота [душите] си дори до смърт." (Откровение 15:3; 12:11).

Във всеки момент Божият Син можел да извика към Своя Отец да Го избави, но Той продължил, знаейки, че някои ще бъдат спасени. Когато група войници излезли да заловят Христос, Петър започнал да се бие за Него, но Христос го смъмрил, казвайки: "Или мислиш, че не мога да се помоля на Моя Отец и Той да Ми изпрати още сега повече от дванадесет легиона ангели?" (Матей 26:53). Забележете, че Христос не казал, че има силата да се освободи, но че може да помоли Своя Отец за избавление, което е единственият начин да избяга. Но Той бил решен никога да не се отказва, дори ако това означавало да не живее отново. Той бил решил да предаде волята Си на Своя Отец, казвайки: "... не обаче както Аз искам, а както Ти." (Марко 14:36). Божият Син бил „послушен до смърт, дори смъртта на кръста“ (Филипяни 2:8). И накрая, когато умрял там, веднага след като извикал: „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил?“ (Матей 27:46), Той предал Своя вечен живот в ръцете на Своя Отец, казвайки: „Отче, в Твоите ръце предавам духа си“ (Лука 23:46). С това Той казвал: „Отче, аз давам своя вечен живот в Твоите ръце. Ако искаш да ме възкресиш от мъртвите или ако решиш да ме оставиш в гроба завинаги, оставям това в Твоите ръце.“

Бил ли е Исус безсмъртен, когато бил тук?

„Чакай малко!“ казва възразяващият, „Божият Син е бил толкова възвишен, че Той не можел да умре или да престане да съществува. Отново откриваме несвятата

доктрина за Триединство, която оказва своето нечестиво влияние. Тази доктрина учи, че Исус Христос е напълно равен на Своя Баща във всяко отношение. Затова се казва, че тъй като Отец не може да умре, то и Синът Му не може да умре. Но Библията казва, че има само Една личност, която не може да умре при никакви обстоятелства и това е Бог Отец. Библията казва, че когато Исус се яви втори път, "което в определеното време ще покаже блажения и единствен Владетел [Суверен, Върховен владетел], Цар на царете и Господар на господарите, който единствен притежава безсмъртие, обитавайки в непристъпна светлина, когото никой човек не е виждал, нито може да види, на когото да бъде чест и вечна власт. Амин." (1 Тимотей 6:14-16) Това не може да бъде никой друг освен Бог Отец, защото Той е Този, когото „никой не е виждал ... кога да е“ (Йоан 1:18). Бащата е този, „който единствен има безсмъртие.“ И все пак, ние знаем, че ще се „облечем в безсмъртие“ (1 Коринтяни 15:53), много ангели имат безсмъртие, а Исус Христос е „жив до вечни времена“ (Откровение 1:18).

Когато Библията казва, че Отец „единствен притежава безсмъртие“, това трябва да означава безсмъртие в абсолютен и неограничен смисъл. Отец е единственият, който не може да умре при никакви обстоятелства. Исус Христос бил подложен на смърт и „умря за нашите грехове“ (1 Коринтяни 15:3). Човек може да умре; „Душата, която съгреша, ще умре“ (Езекиил 18:20). Ангелите могат да умрат; „Вечен огън“ е „приготвен за дявола и неговите ангели“ (Матей 25:41). Този огън е толкова горещ, че ще ги погълне. Бог казва на Сатана: "Затова извадих отсрещ теб огън, който те пояде, и те обърнах на пепел по земята пред очите на всички, които те гледат ... и няма да те има до века." (Езекил 28:18-19) Така че със сигурност е вярно, че Бог, Отец, е единствената Личност, която не може да умре при никакви обстоятелства. Това изключва Неговия Син, който вкуси „смърт за всеки човек“ (Еврей 2:9). Този стих ни води до заключението, че Исус Христос не е бил безсмъртен, когато е бил на земята. Всъщност основната причина Той да стане човек била, за да може да умре за нашите грехове. Божият Син претърпял истинска смърт за нашите грехове. (Виж Исая 53:6 и 1 Йоан 2:2.). Това не била някаква преструвка или театрална игра, а истинска смърт.

Пълнотата на Христовата смърт

Като резултат от доктрината за Триединството, има някои, които твърдят, че Христос е слязъл от небето и е обитавал в човешко тяло и че когато е дошло време да умре, само човешкото тяло е умряло, докато божественото същество, слязло от небето, е останало живо. С тази гледна точка ще трябва да заключим, че за нашето изкупление е дадена само човешка жертва. Колкото и да е бил възвишен предсъществуващият Син, независимо колко славен, колко могъщ или дори вечен, ако само човешкото е умряло, жертвата е била само човешка. Неразумно е да се вярва, че човешката жертва е достатъчна, за да изкупи човечеството и противоречи на Писанието да се казва, че Христос е умрял само наполовина. Ако Христос се е престорил, че умира, когато е бил тук, това отнема необходимостта Той да стане човек, тъй като Той "е бил поставен по-долу от ангелите заради претърпяната

смърт." (Евреи 2:9) Ако е планирал да се преструва, че умира, Той е можел да направи това, без да стане човек.

В първата глава на Евреи Павел изобразява Христос като високо въздигнат, Този, който е роден по точния образ на личността на Неговия Баща. След това, във втора глава на Евреи, Павел обяснява необходимостта Христос да стане човек. Той подчертава този въпрос по няколко начина. В девети стих на тази глава той обяснява: "Но виждаме Исус, който за малко време е бил поставен по-долу от ангелите заради претърпяната смърт, че е увенчан със слава и чест, за да вкуси смърт, с Божията благодат, за всеки човек." (Евреи 2:9). Павел обяснява значението на това Христос да стане човек, направен малко по-нисък от ангелите и то е, за да може да умре; не за да може човешкото тяло да умре, а за да може божественият Син. на Бога да умре.

Фактът, че Христос е умрял, се подчертава и в следните стихове: "Имайте в себе си същия стремеж на ума, който беше и в Христос Исус; който, като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва да държи като плячка равенството с Бога, а ограби Себе Си, като взе образа на слуга и стана подобен на хората, и като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст. Затова и Бог Го възвиси най-високо и Му даде Името, което е над всяко друго име;" (Филипийци 2:5-9) Същото идентично Същество, което било в образа на Бог в шести стих, умряло според осми стих. Самият Исус Христос ясно дал на Йоан да разбере, че е бил мъртъв. Исус му казал: "Бях мъртъв, и ето, живея за вечни векове; и имам ключовете на смъртта и на ада." (Откровение 1:18) Исус Христос наистина „умря за нашите грехове според Писанията“ (1 Коринтяни 15:3).

Глава 5

Наистина ли мъртвите са мъртви?

Това е важен въпрос, на който трябва да се отговори, преди да можем наистина да разберем страданията на Христос. Мъртвите наистина ли са мъртви? Сатана би искал да вярваме, че мъртвите всъщност не са мъртви, а имат съзнание и живеят или в рая, или в мизерия. Сатана е казал от самото начало, „никак няма да умрете“ (Битие 3: 4). Той учи, че човек може да не се подчинява на Бог и да живее вечно. Това твърдение директно противоречи на казаното от Бога порано: „Непременно ще умреш“ (Битие 2:17). От този ден Сатана продължава да учи хората, че със сигурност няма да умрат. Според Сатана всички хора, които някога са умрели, всъщност не са мъртви. За съжаление, много християни вярват на лъжата на Сатана днес. Те смятат, че смъртта всъщност не е смърт, а по-скоро продължение на живота в друго царство. Това учение в християнството е плод на нечестивата доктрина за Триединството. Католическата църква признава, че е формулирала доктрината за Триединството като казва: „Тайната на Триединството е централната доктрина на католическата вяра. Върху нея се основават всички останали учения на Църквата“ (Наръчник за днешния католик, стр. 11). Идеята, че мъртвите всъщност не са мъртви, се основава на фалшивата доктрина за

Триединството. Забележете какво казва относно смъртта на Христос, Августин, един от основните, формулирали учението за Триединството:

„Нито един мъртвец не може да възкреси себе си. Единствено Той [Христос] успя да възкреси Себе Си, защото макар и тялото Му да беше мъртво, Той не беше мъртъв. Защото Той възкреси това което беше мъртво. Този, който в Себе Си беше жив, възкреси Себе Си, но в Тялото Си, което трябваше да бъде издигнато беше умрял. Защото не само Отец, за когото е казано от Апостола, „Затова и Бог Го е въздигнал“, възкреси Сина, но Господ възкреси и Себе Си, тоест Тялото Си“ (*Никейски и постнически отци*, поредица 1, том 6, стр. 656, св. Августин, „Проповеди за избрани уроци от Новия завет“).

Вярно е, че мъртвец не може да се самовъзкреси от мъртвите, защото такъв дори не може да мисли. Така казва Господ: „Мъртвите не знаят нищо“ (Еклисиаст 9:6). По думите на Августин виждаме самите семена на онова несвято учение за смъртта, което твърди, че мъртвите хора не са мъртви. Забележете, че в изявлението си Августин правилно отбелязва, че мъртвите не могат да се самовъзкресят, тъй като не са живи, но след това той прави предположението, че Исус Христос не е бил мъртъв. Тази идея може лесно да бъде модифицирана, за да включва всеки мъртъв човек. Защото, ако в Библията се казва, че Христос е умрял, но доктрината за Триединството твърди, че Той не е умрял, тогава е логично да се вярва, че когато Библията говори за други умиращи, те също трябва да са останали живи. Ето как повечето християни днес са измамани, като вярват, че мъртвите хора са наистина живи някъде, въпреки че Библията е толкова ясна по този въпрос. Нека обърнем внимание на няколко стиха в тази връзка:

"Не се уповавайте на князе, нито на човешки син, в когото няма спасение. Духът му излиза, той се връща в земята си и в същия този ден намеренията му загиват." (Псалми 146:3-4). Когато човек умре, мислите му загиват; той вече не може да мисли. Той остава заспал в пръстта, без да съзнава нищо, докато Господ не го възкреси от мъртвите.

Смъртта се нарича сън. "И много от спящите в пръстта на земята ще се събудят — едните за вечен живот, а другите за позор и вечно презрение." (Данаил 12:2) Исая пише: "Ще оживеят мъртвите ти, моите мъртви тела ще възкръснат. Събудете се и запейте радостно вие, които обитавате в пръстта, защото росата ти е като росата на тревите и земята ще роди мъртвите." (Исая 26:19). Първото нещо, което забелязваме в този стих, е, че по някое време в бъдещето мъртвите ще живеят отново. Тези хора не живеят сега, но ще живеят в бъдеще. В момента те са тези, които обитават пръстта. Когато умрем, ние се превръщаме в пръст, за да останем в безсъзнателен сън, докато Господ ни възкреси от мъртвите.

Ами Духът на човека?

В книгата Йов се казва: "Но в човека има дух и дъхът на Всемогъщия му дава разум." (Йов 32:8). Данаил обяснява: "А на мен, Даниил, духът ми се обезпокои дълбоко в тялото ми." (Данаил 7:15). Духът е частта от човека, която може да бъде наскърбена. В Евангелието на Марко четем: "Иисус, като разбра веднага с духа Си, че така размишляват в себе си, им каза: Защо размишлявате това в сърцата си?"

(Марко 2:8). Вавилонският цар сънувал сън и казал на своите мъдреци: "И царят им каза: Сънувах сън; и духът ми е обезпокоен да разбере съня." (Данаил 2:3). Духът е онази част от човека, която може да възприема или разбира нещата и може да бъде огорчена или обезпокоена. Тези няколко библейски текста потвърждават дефиницията за духа, намираща се в Речника на Американското наследство, която гласи: „Частта от човешкото същество, свързана с ума, волята и чувствата.”

Какво се случва с този дух, когато човек умре? Соломон пише: "и пръстта да се върне в земята, както е била, а духът да се върне при Бога, който го е дал." (Еклезиаст 12:7). Забележете, че това се отнася за всички хора, които умират, независимо дали са най-праведният светия или най-злият грешник. След като някой умре, ще настъпи време, когато той ще оживее отново, независимо дали ще възкръсне във възкресението на праведните или при това на нечестивите (Деян. 24:15). Умът му, който съдържа житейската му история, ще му бъде даден отново при неговото възкресение. Той ще излезе от гроба със същия характер и начин на мислене, както преди смъртта. Когато мъртвите възкръснат, Бог ще им върне духа (или ума), който е бил в тях преди. По време на съня си в гроба те не са били живи.

Всеки човек ще бъде възкресен, и затова Бог трябва да пази запис на живота им, за да може същият човек да се върне при възкресението; Бог поддържа духа им в несъзнателно състояние. Соломон пише: "Кой знае, че духът на човека се издига горе, а духът на животното слиза долу на земята?" (Еклезиаст 3:21). При смъртта духът на животното слиза на земята, защото няма нужда Бог да го задържа, тъй като няма възкресение за животните. Но духът на човека върви нагоре към Бог, за да остане в несъзнателно състояние до възкресението.

„Но”, може да кажат някои, „праведният не отива ли направо в небето, когато умре, а нечестивите на място за мъчение?” “Братя, нека да ви кажа свободно за патриарха Давид, че и умря, и беше погребан, и гробът му е при нас и до днес. ... Защото Давид не се е възнесъл на небесата; а сам той казва: „Каза Господ на моя Господ: Седи от дясната Ми страна," (Деяния 2:29,34). Давид ще бъде на небето, но още не се е възнесъл там. Духът му се е върнал при Бога в несъзнателно състояние, в очакване да се събере отново с тялото си. Същото важи и за нечестивите. "Защото безбожните се пазят за ден на гибел и в деня на ярост ще бъдат отведени." (Йов 21:30). Господ запазва нечестивите за деня на гибелта. Те ще бъдат изведени или възкресени от мъртвите в деня на гнева. Те не страдат в момента.

Бих искал да използвам лента на касета, за да илюстрирам, това което казва Библията. Да предположим, че поставям касета в касетофон и започвам да записвам информация на лентата. Докато лентата е в касетофона, тя може да функционира. Мога да записвам информация върху нея и да възпроизвеждам записаното. Но щом извадя касетата от касетофона, тя вече не може да функционира. Касетата без рекордера е безполезна, както касетофонът е безполезен без лента. Никое от двете не може да функционира само. Ако премахна лентата и унищожа касетофона, мога да я заменя, но ако унищожа лентата, значи съм загубил информацията и тя не може да бъде заменена. Тялото и духът са сходни. Докато са обединени, те могат да функционират, но щом духът бъде изваден от тялото, тялото отново се превръща в прах, а духът е в безсъзнание, изобщо не може да функционира. При възкресението Бог ще вземе същия дух и ще

го постави в ново тяло и той отново ще функционира точно както преди. Но ако духът е унищожен, тогава не може да има възкресение. Това се случва при втората смърт.

Първата и Втората смърт

Йоан пише: "Блажен и свят онзи, който участва в първото възкресение. Над такива втората смърт няма да има власт, а те ще бъдат свещеници на Бога и на Христос и ще царуват с Него хиляда години." (Откровение 20:6). Тук ни се казва, че благословените и свети хора ще вземат участие в първото възкресение, а втората смърт няма да има власт над тях. Първото възкресение става при Второто пришествие на Христос. "Понеже Сам Господ ще слезе от небето с команда, с гласа на архангел и с Божия тръба; и мъртвите в Христос първо ще възкръснат;" (1 Солунци 4:16). Веднага след това праведните ще „оживеят и ще царуват с Христос хиляда години“ (Откровение 20:4).

"Другите мъртви не оживяха, докато не се свършиха хилядата години." (Откровение 20:5)). През хилядата години нечестивите няма да бъдат живи. Когато хилядата години приключат, те ще живеят отново; ще бъдат възкресени при второто възкресение. Тогава заседава един велик съд пред белия престол, където нечестивите ще бъдат "съдени — всеки според делата си. „И смъртта и адът бяха хвърлени в огненото езеро. Това е втората смърт. И ако някой не се намери записан в книгата на живота, той беше хвърлен в огненото езеро." (Откровение 20:13-15) Огненото езеро се нарича втората смърт, смърт, от която няма възкресение. Тук Бог ще „унищожи и душа, и тяло в пъкъла“ (Матей 10:28). „Те ще бъдат като че ли не са били“ (Авдий 1:16). Няма да живеят вечно, за да горят във вечността, защото те нямат безсмъртие. "Ето, станаха като плява, огън ги изгори. Не можах да спася живота си от силата на пламъка. Не е въглен да се стопли човек на него, или огън, да седне човек пред него." (Исаия 47:14). Когато огънят на пъкъла си свърши работата и погълне нечестивите, той ще изгасне напълно.

„Но - могат да кажат някои - душата не може да умре.“ Библията не казва това. Напротив, Библията казва: „Душата, която съгреси, ще умре“ (Езекиил 18:20). Това не се отнася за първата смърт, от която всички ще се върнат; но за втората смърт, от която никой няма да се върне. Тогава душата умира. Няма такова нещо като естествено безсмъртие на душата, защото единствените хора, които ще станат безсмъртни, са праведниците, които ще се „облекат в безсмъртие“ (1 Коринтяни 15:54). Когато човекът съгрешил, му било забранено да яде от плодовете на дървото на живота, за да не живее вечно в греховното си състояние. "И ГОСПОД Бог каза: Ето, човекът стана като един от Нас, да познава доброто и злото. И сега, да не простре ръката си да вземе и от дървото на живота, да яде и да живее вечно! Затова ГОСПОД Бог го изгони от Едемската градина да обработва земята, от която беше взет." (Битие 3:22-23). Само тези, които получават правото да се хранят от дървото на живота, ще живеят вечно. „Блажени онези, които изпълняват Неговите заповеди, за да имат право на дървото на живота и да влязат през портите в града“ (Откровение 22:14, Версия на крал Яков).

Идеята, че човек има естествено безсмъртна душа, е плод на този стар тринитарен абсурд, който подкопава красотата на Божията любов, демонстрирана в смъртта на Неговия Син. Ако сме объркани относно смъртта и безсмъртието, това ни отнема възможността да разберем колко много Христос е жертвал за нас. (За задълбочено проучване на състоянието на мъртвите и окончателното им унищожаване, поискайте изследванията „*Какво се случва след смъртта и Божията любов, разкрита в ада.*)

Смъртта на Божия Син

Библията казва: "Защото заплатата на греха е смърт, а Божият дар е вечен живот в Христос Иисус, нашия Господ." (Римляни 6:23) Наказанието за греха е смърт. Не първата смърт, която ние познаваме като „сън“, а втората смърт. Тези, които отхвърлят спасението и застават пред Бог, за да претърпят „втората смърт“, ще осъзнаят, че никога повече няма да живеят, знаейки, че са загубили цялата небесна слава. Тази пълна раздяла с Бог и осъзнаването, че никога повече няма да живеят, е най-лошото преживяване на нечестивите. Тяхната физическа болка, която ще бъде силна, ще бъде само малка част от страданието им, най-лошото ще бъде, че те ще знаят, че „ще бъдат като че ли не са били“ (Авдия 1:16).

Библията казва: „Ние се помирихме с Бога чрез смъртта на Неговия Син“ (Римляни 5:10). Той вкуси „смърт за всеки човек“ (Евреи 2:9). Божият скъп Син умря вместо мен, „праведният за неправедните“ (1 Петър 3:18). Той взе наказанието, което заслужавам, и това наказание е втората смърт. Разбирам, че е имало някаква разлика с Христос, тъй като Той бил възкресен от мъртвите и всички, които умрат с втората смърт, няма да бъдат възкресени. Опитът, който Той преживял, бил еквивалентен на преживяването на нечестивите, когато те умрат, знаейки, че няма да се върнат. Това е разбирането, което Христос имал, когато извикал с горчиво страдание: „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил“ (Матей 27:46). Христос трябвало да има това преживяване, за да плати наказанието за греха. Някои може да кажат: „Но Той не е изгорял в огненото езеро. Вярно е, но не забравяйте, заплатата за греха е смърт, а не страдание. „Христос умря за нашите грехове според писанията“ (1 Коринтяни 15:3).

В Исаия 53^{та} глава четем следния разказ: "Но ГОСПОД благоволи Той да бъде съкрушен, остави Го да страда. Когато направи душата Си жертва за вина ... затова, че предаде Себе Си на смърт и към престъпници беше причислен. А Той понесе греха на мнозина и ходатайства за престъпниците." (Исаия 53:10-12)

Според Писанието душата на Христос е умряла; душата на Христос била принесена за грях. Душата на човека съставлява цялото същество. Ако душата умре, цялото същество е мъртво. Душата е нещо повече от тяло. Исус казал, „не бойте се от онзи, който убива тялото, но не могат да убият душата, а по-скоро се страхувайте от онзи, който може да унищожи и душа, и тяло в ада [ἡγενην - геена]“ (Матей 10:28).

Казано ни е, че душата на Христос е била в гроба. В деня на Петдесетница Петър казал: "той предвидя и каза за възкресението на Христос, че нито Той беше

оставен в ада, нито плътта Му видя изтление." (Деяния 2:31). Думата ад в предходния стих е преведена от гръцката коренна дума *хадес*. Тази дума означава гроб във всеки случай. Душата на Христос почивала с тялото Му в гроба. Христос наистина умрял за нашите грехове.

Глава 6

Христос наистина умрял

Духът на Христос вдъхновил Давид да напише относно смъртта на Христос: „Затворен съм и не мога да изляза” (Псалм 88:8). Христос бил затворен в гроба и не можел да излезе. Библията казва повече от тридесет пъти, че Бог, Отец, е възкресил Христос от мъртвите. (Деяния 2:24, 30, 32; 3:15, 26; 4:10; 5:30; 10:40; 13:23, 30, 33, 34, 37; 17:31; 26:8; Римляни 4:24, 25; 6:4; 8:11; 10:9; 1 Коринтяни 6:14; 15:15; 2 Коринтяни 4:14; Галатяни 1:1; Ефесяни 1:20; Колосяни 2:12; 1 Солунци 1:10; 2 Тимотей 2:8; Евреи 13:20; 1 Петър 1:2.) Павел пише, че е апостол, „Не от хората, нито от човек, но от Исус Христос и Бог, Отец, Който го е възкресил от мъртвите“ (Галатяни 1:1).

Павел също подчертава, в Ефесяни 1:19, 20, че "превъзходството" на Отца е "голяма сила", която е демонстрирана, когато Той въздигнал Христос "от мъртвите." Ако Христос действително се е бил самовъзкресил от мъртвите, както вярват някои хора, тогава думите на Павел не биха могли да бъдат верни. Демонстрираната сила не би била на Отец, а на Христос.

Христос не се е самовъзкресил от мъртвите, иначе първоначално не би бил мъртъв и думите Му не биха могли да бъдат верни: „Аз самият не мога да направя нищо“ (Йоан 5:30). Когато Божият Син заспа в гроба, Той бил като останалите мъртви, които „не знаят нищо“ и чито мисли „загинаха“ (Екклесиаст 9:5; Псалм 146:4).

За Христос четем: „Който в дните на плътта си, когато с мощен плач и сълзи поднесе молитви и молби на онзи, който можеше да го спаси от смърт и беше послушан, заради страхопочитанието Му“ (Евреи 5:7). На кого се молел Христос със силен плач и сълзи? На Себе Си ли се е молел? Абсолютно не! Той се молел на Своя Баща, единственият, „който можел да го спаси от смъртта.“

Би било подигравка от страна на Христос да вика към Своя Отец да Го спаси от смърт, ако през цялото време Той е бил безсмъртен и е можел да се спаси от смъртта. Христос е умрял напълно, приятели, и Той разчитал на Своя Отец да Го възкреси. Той казва: „Отче, в Твоите ръце предавам духа си“ (Лука 23:46), като посочил пълната Си зависимост от Своя Баща да Го спаси от смърт, и готовността Му да повери вечния Си живот в ръцете на Своя Отец.

Много християни вярват, че когато Исус е бил на земята, Той е бил всезнаещ (знаещ всичко), всемогъщ (способен на всичко), вездесъщ (имащ способността да бъде на всяко място едновременно) и безсмъртен. Тези погрешни схващания пречат

на хората да могат да оценят величината на Христовата жертва и страдание в наше име. Ако Христос е притежавал тези божествени качества, докато е бил на тази земя, Той не би могъл да преживее изненада, ужас или каквато и да е тревога за бъдещия резултат. Това би намалило емоционалните му сътресения само до речитиране на думи от пиеса, преструвайки се, че е в затруднение.

Някои са объркани от изявлението на Исус: „Затова Отец Ми ме обича, защото полагам живота си, за да мога да го взема отново⁴. Никой човек не ми го отнема, но аз го определям от себе си. Имам власт да го определя и имам сила да го взема отново [2983]. Тази заповед получих [2983] от моя Отец” (Йоан 10:17, 18).

Гръцката дума λαμβανω - *ламбано*, която е преведена като „мога да взема“ (с номер 2983 в речника на Стронг), може да означава вземане, но също така означава и „получаване (това, което е дадено), печалба, прием, връщане” (*Гръцки лексикон на Тайер*). Моля, обърнете внимание, че тази дума се използва и в стих 18, но е преведена като „получих.” Христос положил живота Си, за да може да Го получи отново. Гръцката дума εξουσιαν – *екзоусия*, която е преведена като "сила" може да означава сила, но също така и "власт, разрешение" (*нак там*). Христос е имал разрешение да даде живота си, така че Той може да го получи отново от Своя Отец.

В този случай преводът на крал Яков не е напълно точен. Забележете някои други преводи на това твърдение: „Аз имам власт да го оставя и имам право да го получа отново. Това е заповедта, която получих от Баща Си” (*Нов завет на двадесетото столетие*). „Имам власт да го положа и имам власт отново да го получа: Тази заповед получих от моя Отец“ (*Библията от Ротерхам от 1902 г.*). „Упълномощен съм да го оставя и съм упълномощен да го получа отново. Това е заповедта, която получих от Баща Си“ (*1912 г., превод на Уеймут, Нов завет*). „Власт имам да го дам и власт отново да го приема; това е заповедта, която получих от моя Баща” (*1865 Диаглот Нов завет*).

Горните преводи са верни по отношение на начина, по който предават думите „власт“ и „получавам.” Исус не заявявал, че може да се възкреси от мъртвите. Пророчеството в Псалм 88:8 било вярно за Него и то казва: „Затворен съм и не мога да изляза.”

А какво да кажем за 1 Петър 3:18-20?

Петър пише: "Защото и Христос един път пострада за греховете — Праведният за неправедните — за да ни приведе при Бога, бидейки умъртвен по плът, но оживотворен по Дух; в когото Той също отиде да проповядва на духовете в тъмницата, които едно време бяха непокорни, когато Божието дълготърпение ги чакаше в дните на Ной, докато се правеше ковчегът, в който малцина, тоест осем души, се спасиха през вода," (1 Петрово 3:18-20). Някои хора смятат, че тези стихове доказват, че Исус е бил в съзнание, докато тялото Му е било мъртво, и че Той е слязъл в ада, за да проповядва на мъртви хора. Това, разбира се, не би било

⁴ [Номер на оригиналната гръцка дума в речника на Стронг – 2983]

възможно, тъй като мъртвите хора дори не могат да мислят и със сигурност не могат да чуят проповед. Не само това, ако тези мъртви хора вече са били изгубени, както повечето се съгласяват, никакво проповядване няма да им бъде от полза. Христос щял да си губи времето по две причини: те не можели да го чуят и не биха могли да бъдат облагодетелствани дори и да могат.

Трудността е изяснена в стих 20. Петър пише, че Христос „проповядва [минало време] на духовете в тъмницата [сегашно време].” Очевидно е, че Исус е проповядвал на тези хора чрез Ной (1 Петър 1:11). Проповядването било извършено отдавна, докато Ной бил още жив. В стиха няма нищо, което да изисква тези нечестиви хора, които са живели преди потопа, да им бъде проповядвано докато са били в тъмницата. По-скоро на тях е било проповядвано докато са били още живи, а сега са в тъмницата или мъртви.

Великата жертва на Христос

За Христос е било огромна жертва да се ограничи, като станал човек, който да живее сред нас. Съществувал е истински риск. Можел е да съгреша и по този начин да обрече Себе Си, заедно с цялата планета. Цялото „правителство“ на Бога било „на рамото му“ (Исаия 9:6). Ако Христос се бил провалил, Божието управление щяло да се провали.

Докато Христос бил на небето, Той не можел да умре (Евреи 2:9). Но когато оставил настрана аспектите на божествеността, които Му пречили да преживее смърт, Той бил широко отворен за атаките на дявола. „Защото нямаме първосвещеник, който да не може да бъде докоснат от чувството за нашите немощи; но във всички точки беше изкушаван като нас, но без грях“ (Евреи 4:15, Версия на крал Яков). Библията казва: „Бог не може да бъде изкушен от зло“ (Яков 1:13). Сравняването на тези два текста показва, че докато Христос е бил тук, Той не е запазил онези качества на божествеността, които пречат на Бог да бъде изкушен, като всезнанието например. Сатана знаел, че Христос е уязвим и той упражнявал всичките си сили, за да накара Исус да падне в грях, но без да постигне успех.

Христовата способност да ни спаси

За да постигне нашето спасение, Христос бил длъжен да вземе върху себе си нашата паднала човешка плът. „Наистина той не възприе за себе си естеството на ангелите; но взе върху себе си семето на Авраам. Затова във всичко му се наложи да бъде подобен на братята си, за да бъде милостив и верен първосвещеник в неща, отнасящи се до Бога, да прави помирение за греховете на хората. Защото в това, че самият той е пострадал като бил изкушен, може да помага на изкушаваните“ (Евреи 2:16-18, Версия на крал Яков). Неговата плът била точно като нашата, но умът Му бил чист. Неговият ум не би могъл да бъде плътски, тъй като Библията казва: „плътският ум е във вражда с Бога, защото не е подчинен на Божия закон, нито всъщност може да бъде“ (Римляни 8:7). Христос „обичал правдата и мразел

беззаконието“ (Евреи 1:9). Той казал чрез Псалмиста: „С удоволствие изпълнявам Твоята воля, Боже мой; да, Твоят закон е в сърцето ми“ (Псалм 40:8). Това било преживяването на Христос от утробата на майка му. Той е „новороден“ от началото на живота си като човек. Но за всички останали Христос заяви: „Вие трябва да се родите отново“ (Йоан 3:7).

Някой може да каже, че Христос е имал предимство пред нас, ако Той естествено обича праведността от самото начало, а всички останали се раждат с наклонност към греха. Вярно е, това е огромно предимство пред непокаяния грешник, но Христос дава това предимство на всички, които Го приемат в сърцата си. Любовта към правдата и омразата към беззаконието не са присъщи на падналия човек. Това е нещо, което трябва да ни бъде всадено, когато се родим отново. Бог обещава да ни даде ново сърце, което ни кара да ходим по Неговите пътища (Езекиил 36:26, 27). Ето това е идеята на новият завет! Бог обещал: „Но това ще бъде заветът, който ще направя с израилевия дом; След онези дни, казва Господ, ще вложя закона си във вътрешните им части и ще го напиша в сърцата им; и ще им бъда Бог, и те ще ми бъдат народ“ (Йеремия 31:33, цитиран също в Евреи 10:16).

Библията казва: „И тъй като сте синове, Бог изпрати Духа на Своя Син във вашите сърца, който вика, Авва, Отче“ (Галатяни 4:6). Радвам се, че Исус има нещо по-добро, иначе не би могъл да ни предложи нищо повече от това, което вече имаме. От опит знам, че имам нужда от нещо по-добро и това по-добро нещо е в Христос. Молитвата ми е да изпитате благословието на „Христос във вас, надеждата на славата“ (Колосяни 1:27).

Заключение

Исус казва: „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот“ (Йоан 3:16). Този велик дар от Бога демонстрира Неговата любов към нас повече от всичко друго във Вселената. Разбирането на стойността на този дар е това, което ни позволява да обичаме Бог с цялото си сърце, което естествено ще доведе до промяна в живота ни.

Учението за Триединството е измислено с единствената цел да скрие Божията любов. То не само скрива факта, че Исус Христос е буквалният Божий Син, роден от Отца преди каквото и да е било създадено, но също така прикрива реалността на Христовата жертва за нас. То твърди, че Исус Христос е бил всезнаещ, безсмъртен и всемогъщ, докато е бил тук на земята, което напълно премахва всякаква възможност Той да бъде ужасен или притеснен, докато е бил на земята. Помислете за това. Ако бяхте безсмъртни и всемогъщи, щеше ли да има нещо, което би могло да ви ужаси или да ви накара да се притеснявате за вашето благополучие? Със сигурност не! Със сигурност можете да видите колко опасна е такава идея, когато е приложена към Христос. Всичко, което видяхме за Неговата вътрешна борба и емоционални мъки, не би могло да е реално, ако Той е бил безсмъртен и всемогъщ, докато е тук. Но Библията казва, че Той е бил в „мъка“, че душата Му е „преживяла скръб до смърт“, че „Той се потеше с големи капки кръв“, че е бил поразен от ужас. Всичко това се е случило преди някой от войниците да

Му посегне. Пълната мъка, която Христос претърпял за нас, била истинска. Учението за Триединството би ни карало да вярваме, че всичко е било фалшиво, че Той просто е рецитирал думи в пиеса.

Приятели мои, Исус Христос наистина е страдал и умрял за нашите грехове. Нека Бог премахне всяка пречка, която би стояла на пътя ни, за да разберем „каква любов ни е дал Отец“ (1 Йоан 3:1).

Христос се доверявал изцяло на Своя Отец за помощ във всяка ситуация. Той предал Своя вечен живот в ръцете на Своя Отец. Това Той направил, знаейки, че всеки момент е можел да призове Своя Отец, за да Го избави от Неговите борби и да остави всички нас непокорните грешници да загинем завинаги. (Виж Матей 26:53.)

Ето колко Той обича вас и мен. Когато Христос умрял на кръста, Той дал всичко, което трябвало да даде. Той принесъл цялото Си същество като жертва за греха. Душата Му била принесена за грях, за да можем да живеем.

Приятелю, ако все още не си отдал живота си на Христос, ако не си вкусил прекрасната радост от това, че знаеш, че греховете ти са простени и не си в мир с Бога, каня те да го направиш сега, преди да е завинаги късно. „Ето, сега е благоприятно време; ето, сега е спасителен ден.“ (2 Коринтяни 6:2) „О, вкусете и вижте, че Господ е добър: блажен човекът, който се уповава на него.“ (Псалм 34:8)

Йоан 17:3 А това е вечен живот — да познаят
Теб, единствения истинен Бог, и Иисус
Христос, когото си изпратил.

За повече информация или за бесплатно изучаване на Библията
по тази и много други теми, моля свържете се с:

Служения за настоящата истина

Пощенска кутия 315
Канзас, Оклахома 74347
САЩ

Телефон: 304-633-5411
Интернет: www.presenttruth.info
Имейл: books@presenttruth.info

Преведе за maranathamedia.bg
Деян Делчев